2012
КВІТЕНЬ
№4 (232)

МІСІОНАР

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

молодіжно-дитячий хор "Херувими"
церква св. Онуфрія, Львів

Молодіжно-дитячий хор "Херувими" при церкві св. Онуфрія у Львові. Художній керівник Олег Жук

Протоігумен о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ із Апостольським нунцієм Едвардом Галіксоном

Протоігумен о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ із Протоархимандритом о. Василієм Ковбичем, ЧСВВ у Римі

Великопосна місія у Скаро, Канада

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
головний редактор

ЗАЛИШАТИСЯ У СВОБОДІ

Христос воскрес! – Воістину воскрес!

«Христос нас визволив на те, щоб ми були свобідні. Тож стійте і під кормигу рабства не піддавайтеся знову» (Гал.5,1). Свобідна людина – правдивий образ і подоба Божа, дитина, яка віддається Богу в обійми, Йому довіряє і перебуває в надії вічного життя у Ньому і з Ним. Свобода не осягається зовнішніми чинниками. Навіть у в'язниці, засланні, всіляко обмежена, людина залишається свобідною, якщо її серце не обтяжене гріхом і переповнене любов'ю і довір'ям до того, який насамперед поділився з нами своїм буттям, а потім вчинив нас спадкоємцями свого Царства.

Кожного року ми урочисто зустрічаємо свято Христового Воскресіння, супроводжуючи його багатьма чудовими Богослужіннями і народними звичаями. Вони торкаються глибоких струн у нашому серці, дарують радість і підносять серце і душу до піднебесних висот. Та насправді свято Христового Воскресіння дарує нам більше, аніж ми можемо збагнути і не обмежує нас тільки до одноразового святкування в році. Церква спогадує подію Воскресіння протягом цілого року, бо саме воскресіння, яке веде до свободи, є основою нашої віри і цілого життя.

Головне завдання християнина – не втратити дару, подарованого нам Христом. Саме тому Апостол Павло закликає нас не піддаватися під кормигу рабства, а стояти у свободі. Воскресіння Христове додає нам сили не піддаватися негативним поглядам, а навпаки, дивитися на світ новими духовними очима, не стільки боротися проти гріха і несправедливості, скільки пізнавати Христа і здобувати чесноти, щоб залишатися у свободі.

Воскресіння Христове для нас стає постійною спонукою для того, щоб ми уподібнювалися до свого Спасителя. Апостол Павло каже: «Плекайте ті самі думки в собі, які були й у Христі Ісусі. Він, існуючи в Божій природі, не вважав за здобич свою рівність із Богом…» (Флп.2,5-6). Нехай пам'ять про Христа, Його воскресіння і любов повсякчасно супроводжує нас в кожному моменті нашого життя!

У цьому числі часопису ми дещо змінюємо порядок укладення матеріалів: «сторінка Апостольства Молитви», яка завжди знаходилася на перших сторінках, від тепер буде розміщена відразу після рубрики «місіонарчик». Члени Апостольства Молитви, які читають часопис, легко віднаходитимуть наміри Апостольства на наступний місяць і їх тлумачення на новому місці. Тим часом, на перших сторінках намагатимемося подавати актуальні матеріали, повчання, новини з життя Церкви і Василіянського чину.

Ми старатимемось постійно покращувати якість матеріалів, які публікуються у часописі, а також якість самого часопису. Також надіємося, що читачі і далі любитимуть часопис і всіляко його підтримуватимуть.

Сьогодні, коли ми святкуємо світлий празник Христового Воскресіння, від імені редакції часопису «Місіонар» бажаю всім вам, дорогі читачі, залишатися у свободі, яку нам дарував Христос своєю жертвою на хресті і воскресінням з мертвих. Бажаю також миру, радості, здоров'я і сміливості у житті!

ЗУСТРІНЬМОСЯ З ВОСКРЕСЛИМ! с. 6

ЄВАНГЕЛІЄ ВІД МАРКА с. 8

ЛІТУРГІЄЮ КРОК ЗА КРОКОМ с. 12

ВОСКРЕСІННЯ – КВИТОК ДО НЕБА с. 16

ВАЖЛИВА РОЛЬ МОЛИТВИ В КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ с. 18

ЩОДЕННА МОЛИТВА З ЧИТАННЯМ СВЯТОГО ПИСЬМА В СІМ'Ї с. 20

ТАЇНСТВА В ІСТОРІЇ ЯК ЗУСТРІЧ ЛЮДИНИ З БОГОМ с. 21

О. ЙОСИФ ІВАН ЛУЧИНСЬКИЙ, ЧСВВ с. 24

ДРОГОБИЦЬКИЙ НЕКРОПОЛЬ с. 26

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ТРАВЕНЬ с. 42

МУЧЕНИЦЯ ІРИНА с. 43

ПРІОРИТЕТ – ПЛЕКАТИ ДУХОВНІСТЬ СВЯТОГО ВАСИЛІЯ с. 44

ВЕЛИКОПОСНА МІСІЯ У СКАРО с. 44

МІСТИЧНА ТРОЯНДА ГОСПОДНЬОЇ ЛЮБОВІ... с. 45

БОЖЕ МИЛОСЕРДЯ с. 47

«СПІВАЙТЕ ГОСПОДЕВІ ПІСНЮ» с. 48

с. 6

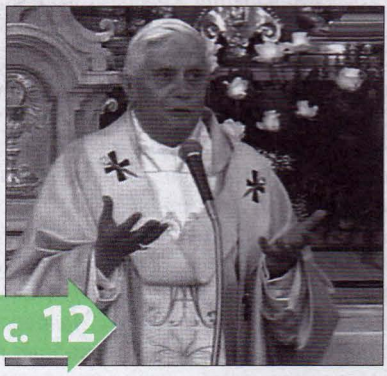

с. 12

с. 21

Читайте у «Місіонарчику»

МІСІОНАРЧИК В ГОСТЯХ с. 31

ХРИСТИЯНСЬКА СИМВОЛІКА ПАСХАЛЬНОЇ ЇЖІ В УКРАЇНСЬКІЙ ТРАДИЦІЇ с. 32

ПОЕЗІЯ с. 34

МІСІОНАРЧИКОВА ПОШТА с. 36

КОНКУРС «СТОРІНКАМИ СВЯТОГО ПИСЬМА» с. 38

ВЕСЕЛИНКИ с. 39

КРОСВОРД «СВЯТКОВИЙ» с. 40

РЕТРО с. 50

П'ЯТДЕСЯТ ПРИЧИН ЧИТАТИ БІБЛІЮ с. 54

АНСЕЛЬМ ГРЮН ЗАЛИШИВСЯ У ЛЬВОВІ с. 57

«КАМЕРТОН ШАШКЕВИЧА» ЯК ІСПИТ НА ДУХОВНІСТЬ с. 58

ПРИЙМАЙМО ОДИН ОДНОГО, ЯК ХРИСТОС ПРИЙМАЄ НАС с. 59

ПОЕЗІЯ с. 64

КРОСВОРД «ВЕЛИКОДНІЙ» с. 66

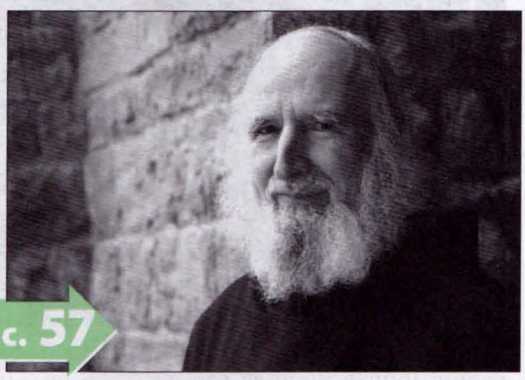

с. 57

МІСІОНАРЧИК

МІСІОНАР

Головний редактор:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Відповідальний секретар:
Ігор САВ'ЯК

Радакційна колегія:
о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ
о. Йосафат ХАЙМИК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Літературне редагування:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Коректура:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Дизайн та комп'ютерна верстка:
Олег ПЕЛЕНИЧКА

Фото:
бр. Роберт ЛЕНІВ, ЧСВВ

Фото обкладинки – Тарас Лука

На обкладинці – молодіжно-дитячий хор «Херувими», Львів

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел/факс: 272-46-94
e-mail: misionar@ukr.net, misionarchik@i.ua
URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 26.03.2012 Формат 70x100 1/16.
Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5500 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква,
вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2012

ЗУСТРІНЬМОСЯ З ВОСКРЕСЛИМ!

Пасхальне привітання протоігумена Провінції Найсвятішого Спасителя

Преподобним отцям і братам у монашестві, братам і сестрам у Христі.

Христос воскрес!

В обставинах, які складаються протягом останніх двадцяти років, українське суспільство і, природно, християни із завидною періодичністю зазнають дедалі новіших розчарувань, пов'язаних як із суспільно-політичним, так і церковним життям. Проголошення Незалежності України пробудило в нашому народі неймовірну радість, ейфорію і надію, що ось-ось ми станемо в один ряд із розвиненими країнами Європи і світу. Виявилося, що це не так легко, суспільна свідомість, вихована в попередній державі, ніяк не покидає наш народ до сьогодні, тому часто можна почути нарікання, мовляв, давніше було ліпше. Подібне сталося і з Церквою. Радість і натхнення перших років, коли було необхідно повертати старі і будувати нові храми, відроджувати духовність, організовувати катехизацію, через постійно присутній людський елемент у Церкві, непорозуміння, чвари, а навіть і розколи, тепер змінилася на апатію і недовір'я, смуток і відчуття покинення Богом та безвиході. Кожні нові вибори чи інша важлива суспільна подія закінчувалася руйнуванням усіх сподівань. Подібно і в духовному житті, після значних подій, сповнених надій, духовні і миряни опинялися у стані рутини, оспалості та безнадії.

■ о.Пантелеймон САЛАМАХА, ЧСВВ, протоігумен.

Стан нашого народу дуже влучно можна порівняти із станом апостолів після смерті Господа Ісуса Христа: «А ми сподівались, що це він той, хто має визволити Ізраїля» (Лк.24,21). Зруйновано майбутнє, яке ще донедавна було цілком певним і забезпеченим. Навіть звістка про Воскресіння не тішить Ісусових учнів: «Деякі з наших жінок, щоправда, нас здивували: вони

пішли були ранесенько до гробниці, та, не знайшовши його тіла, повернулись і нам оповіли, що вони бачили ангелів, які їм з'явились і сказали, що він живий. Деякі ж з наших пішли до гробниці й знайшли так, як жінки казали; його ж вони не бачили» (Лк.24,22-24). Євангелія виразно описують страх і розчарування учнів після смерті Учителя – вони не знають, що мають робити, повертаються до звичного життя, повні смутку й нездійснених мрій (пор. Мт.28,17b; Мр.16,11;13-4; Лк.24,13-27;37-43; Йо.20,24-29; 21,2-8). І тільки безпосередня зустріч із воскреслим Христом виводить їх із цієї оспалості, приневолює до дії і до свідчення. Учні бачать постать, але не впевнені, що це Христос. Вони отримують знак – ламання хліба (Лк.24,30-31), ловитву риби (Йо.21,6-7) – і тоді готові навіть кинутися в море назустріч Господеві (Йо.21,7). Ми знаємо, що ці прибиті горем і перелякані рибалки і ремісники після зустрічі із Воскреслим перетворилися на сміливих і натхненних проповідників, яких не зупиняли ні погрози, ні небезпеки, ані сама смерть. Однак, суспільні, політичні і релігійні обставини тоді ще не були змінені. В тому самому оточенні, з тими ж знаннями і можливостями, оточені тими самими ворожими чинниками, апостоли вирушили будувати новий світ – Боже Царство, яке Христос проповідував і встановив та доручив дбати про нього своїм послідовникам: «Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи…» (Мт.28,19). З того часу не зміна суспільно-політичного ладу чи економічного стану, а саме особиста зустріч із Христом, який помер і воскрес, дає наснагу для кожного, хто цього досвіду зазнав.

Ми можемо багато говорити про Воскресіння Христове, вітати один одного із цим величним святом, але й далі перебувати у стані учнів, які мандрували на село: знати про Воскресіння, та не пов'язувати його із своїм щоденним життям і покликанням, очікуючи якоїсь глобальної зміни і надіючись, що коли такі зміни настануть, наше життя стане кращим. Але іншого знаку нам не буде дано, окрім знаку пророка Йони, бо «як Йона був у нутрі кита три дні й три ночі, так буде Син Чоловічий в лоні землі три дні і три ночі» (Мт.12,40). За два останні десятиліття ми вже не раз бачили, як розбиваються надії на краще, якщо вони супроводжуються тільки людськими планами і намірами.

Христос воскрес, ми це знаємо, але, можливо, його ще не побачили, не впізнали. Ми бачили постать, але нам потрібний знак. Знаки Христового Воскресіння, насправді, нас оточують. Ми просто повинні бути більш уважними, щоб їх побачити, і тоді, подібно до учнів, вигукнемо: «Чи не палало наше серце у нас у грудях, коли він промовляв до нас у дорозі і вияснював нам Писання?» (Лк.24,32), осліплені Його світлом, як Савло, покинемо стару людину і станемо новими свідками його Воскресіння і життя (пор. Ді.9,1-30).

Дорогі отці і браття в монашестві, сестри і браття у Христі. Вітаючи Вас із святом Воскресіння Христового, бажаю наголосити, що ми не повинні чекати на зміни обставин, щоб свідчити Христове Воскресіння, вчиняти учнями Христовими людей і чинити добро ближнім. Мудрість Христового послідовника полягає саме в тому, що він працює в кожній, навіть і несприятливій ситуації. А примушує його до такої праці зустріч із Воскреслим. Нехай кожний з нас у глибині свого серця, особливо в часі радісних пасхальних свят, виразно зауважить знаки Христового воскресіння і сповниться натхнення мужньо, безстрашно і твердо свідчити Христа своїм життям. Мир вам! ■

Христос воскрес! – Воістину воскрес!

Львів, при храмі св. Онуфрія Великого

о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ
протоігумен

ЄВАНГЕЛІЄ ВІД МАРКА

Франциск Перес Ерреро
Переклад з іспанської: о. Йосафат Коваль, ЧСВВ

Закінчення, початок в ч. 1-3 за 2012 р.

– Зректися себе самого. Дієслово, що тут вживається, із зворотнім (рефлексивним) займенником, використовується також у перехідній (транзитивній) формі, щоб розповісти про відречення Петра від Ісуса (Мр.14,30;31;72). Перший серед Дванадцяти відрікається від Ісуса або відмовляється визнати себе Його учнем, кажучи, що не розуміє питання про приналежність до Вчителя (Мр.14,68) та, клянучись, що зовсім не знає цього чоловіка (Мр.14,71). Відмовитися визнати себе учнем Ісуса означає, отож, відсторонитися від Нього через страх, розірвати з Ним єдність, ігнорувати Його призначення. На цьому тлі можна сказати, що зректися себе самого зобов'язує учня мужньо зустрітися з труднощами і, жертвуючи власними бажаннями чи особистими критеріями, визнавати та постійно зберігати єдність з Ісусом. Контекст, в якому знаходиться ця фраза, підтверджує це значення. Мається на увазі, перш за все, щоб не думати як людина, але як Бог (Мр.8,33); бути готовим втратити власне життя заради Ісуса і Євангелія (Мр.8,35). Отож, основна ідея підкреслює зречення, яке вимагається від учня. Воно є нічим іншим як постійною готовністю казати «ні» собі самому та бути здатним казати «так» Богові, тобто радикальне полишення всякого роду егоїзму та самодостатності.

– Візьми свій хрест. Цей вираз від разу пригадує особу засудженого на хресну смерть, якого, для пересторо ги людям, примушували йти через місто, несучи на своїх раменах поперечку хреста (patibulum) як знак свого засудження. Це видовище не було рідкісне ані в Римі, ані в Палестині у першому столітті нашої ери. Дані, що нам пропонує історик Йосиф Флавій, жахливі. Як дезертири, так і повстанці, знали, що в будь-який момент можуть опинитися на хресті і будуть змушені нести свій хрест.

У контексті учнівства ця вимога розширювала попередню, підкреслюючи готовність добровільно прийняти всі тривоги та хрести, що включає вірне наслідування Ісуса, навіть ціною власного життя. Наказ не має наміру порівнювати учнівство і мучеництво, нібито лише через мучеництво приходиться до правдивого учнівства. Але береться до уваги, що мучеництво також має увійти в перспективу учня, який беззастережно та без жодних умов вирішив наслідувати Ісуса. Будь-яке інше, послаблюючe,пояснення цієї фрази (взяти «ярмо» закону, нести записаний на шкірі знак хреста як символ приналежності до специфічної групи) не відображає ступеня тяжкості.

Незаперечне значення, яке в Марка має тематика учнівства, спричинює, що тема христології і ввесь зміст Євангелія приймають виняткову тональність. Що стосується христології, то розп'ятий Божий Син представлений не в образі самотнього, досвідченого вчителя чи могутнього чудотворця. Він показаний як Той, Хто кличе наслідувати Його та

жити і перебувати разом з Ним. Ця єдність, в якій виявляється і стає зрозумілим таїнство Його особи та місії, про що розповідає Євангеліє у своїй цілості, не є підручником чи якимсь трактатом, але живим свідченням цього сопричастя між Ісусом та Його учнями, маючи намір ввести читача у цю саму життєву спільність з особою Ісуса. Як наслідок, той, хто хоче зрозуміти добру новину, в якій Ісус є Месією, Сином Божим, повинен покинути все та наслідувати особу Ісуса, піти за Ним.

Ісуса не можна зрозуміти чи перевірити ззовні. Потрібно вислухати поклик та увійти у сопричастя з Ним. Лише у сопричасті з Ісусом Він об'являється.

3. Автор, твір та адресати

Хто написав Євангеліє, яке ми називаємо «від Марка»? Коли написав? Хто були його перші адресати. Відповіді на ці питання історичного характеру не маловажні, щоб зрозуміти послання, яке автор мав намір передати. Йдеться, проте, про питання, якими не дуже переймався сам автор Євангелія, які, напевно, були не надто важливі для нього і про які не говорить нічого. Дослідники не погоджуються з таким мовчанням. Постійно стараються віднайти відповідь, свідомі того світла, яке може пролитися для сучасного читача Євангелія. Погано те, що відсутня однозгідність між ними. Пропозиції надзвичайно різноманітні. Пам'ятаючи, що знаходимося в полі, яке дуже нестійке, обмежимося підкресленням відповідей, які вважатимемо найвірогіднішими.

АВТОР ЄВАНГЕЛІЯ

Хоча не існує найменшого натяку щодо імені або ідентичності автора в усьому творі, традиція первісної Церкви однозгідно приписує його такому собі Маркові. Ця традиція походить з останнього десятиліття I ст. Відправною точкою є голос так званого «Івана пресвітера», голос, який пригадував і коментував Папія, єпископ Ієраполіса, в перших десятиліттях II століття. Як голос цього пресвітера, так і коментар Папії доходять аж до Євсевія Кесарійського (IVст.) і виражаються в його Історії Церкви наступними словами:

Це сказав пресвітер: «Марко, який був помічником Петра, написав з точністю, але без впорядкованості, все, що пригадував з того, що Господь робив і говорив». Оскільки він не чув і не наслідував Господа, але дещо пізніше, як вже було зазначено, слухав і наслідував Петра. Цей давав вказівки, яких вимагали обставини, але не встановлюючи якогось певного порядку щодо проповіді Господа. Таким чином у творі Марка нема якихось помилок, блудів, коли він описує певні речі так, як він їх пригадував, оскільки його цікавило описати лише те, що чув, і нічого з того, що не було правдою (Hist. Eccl.,3,39,14-15).

Це свідчення Папії, пояснення якого спричинює багато дискусій, має чисто апологетичний характер; має намір захистити наше Євангеліє від трьох конкретних звинувачень: брак апостольського походження, його неточність та його епізодичність. Для подолання першого звинувачення він апелює до відношення, яке автор мав з Петром; проти другого і третього звинувачень різко стверджує, що євангелист не написав нічого неправдивого і не опустив нічого з того, що чув.

Апологетичний характер свідчення часто призводить до сумніву щодо вірогідності цих двох фундаментальних

даних, що у ньому нам пропонують про автора Євангелія: що називався Марко і був помічник (перекладач?, секретар?) Петра. Обидві відомості вважаються «чистою фікцією», видуманими тим, що таким чином хотів надати авторитетності Євангелію. Це недовірливе ставлення, хоч і поширене, проте не переконливе. Єдине, що цікавить у цьому свідченні, – це бажання підтвердити апостольське походження Євангелія, в якому не бояться використовувати синоніми, вживаючи ім'я Марко, а не ім'я одного з правдивих апостолів. Той факт, що Євангеліє приписується персонажу без особливої пошани у первісній Церкві може сприйматися, отож, як серйозне припущення, що насправді Євангеліє було написане кимось, ім'я якому Марко і який був у тісному зв'язку з Петром. Чи можна знати щось більше про цього автора?

Про одного такого Марка, що мав відношення до Петра, спочатку в Єрусалимі, а потім в Римі, говорить текст з Діянь Апостолів 12,12 та 1Пт.5,13. У першому тексті вказується, що його правдиве ім'я було Іван. Факт, що має юдейське ім'я (Іван) та інше, грецьке Марко, допускає, що йдеться про юдео-християнина, що належав до церкви, де розмовляли грецькою мовою. Традиційна ідентифікація між цими Іван-Марко та Іван/Марко, який супроводжував Павла у його першій місійній подорожі разом із Варнавою (Ді.12,25; 13,5) може сприйматися без надмірних застережень. Після поділу на основі особистих розбіжностей між Павлом і Варнавою (Ді.15,36-40), Іван/Марко залишається з апостолом поган до кінця його життя (Кол.4,10; Флм.2,4; 1 Тм.4,11).

У світлі цих даних не важко зробити висновок, що автор нашого Євангелія був особою, тісно пов'язаною з найважливішими особами християнства, яке зароджувалося. Марко, життя якого було багате та насичене, мав емоційний та активний характер, був упривілейованим свідком того способу, яким християнська віра поширювалася по таких важливих містах як Єрусалим, Антіохія, Кіпр, Рим чи Олександрія.

ДАТА НАПИСАННЯ

Щодо дати написання нашого Євангелія давня християнська традиція говорить про кінець життя Петра (Климент Олександрійський), або кілька років після його смерті (св. Іриней). Ці скупі вказівки, які говорять про 60-70 роки, дуже легко гармонізуються з даними, що пропонує саме Євангеліє і які вказують на час переслідування і кризи (див. Мр.8,34-38; 10,30;35-40), які переживала християнська спільнота в Палестині та поза нею впродовж цього десятиліття аж до зруйнування Єрусалиму та храму. Досить пригадати, що у 62 році в Палестині було страчено відповідального за Церкву в Єрусалимі – Святого Якова, брата Господнього – і що в 64-67 роках в Римі зазнали мученицької смерті апостоли Петро і Павло.

Той факт, що події 70-х років (зруйнування Єрусалиму і храму) представлені без ознак, що напевно мали місце, спонукує думати, що наше Євангеліє було остаточно зредаговане якийсь час перед тими подіями. Як вважає іспанський папіролог Х. О'Каляґан, ідентифікація папірусу 7Q5 з текстом Мр.6,52-53 пропонує не обов'язково датувати створення Євангелія не далеко від 68 року. Важливими щодо цього є слова С. П. Тіеде, якими той же Каляґан завершує короткий огляд су-

часної ситуації щодо цього питання: «Базуючись на нормах, що регулюються палеографічною роботою та текстуальною критикою, справді 7Q5 відтворює Мр.6,52-53, перетворюючись в такий спосіб у найдавніший фрагмент, що зберігся з усіх новозавітних текстів, написаних близько 50-го року та точно перед 68 роком» (Cività Cattolica 143/1992/464-473). Ідентифікація папірусу, який не є проблематичним через свій поганий стан (оскільки дуже давній), дозволила б визначити точний термін, від якого не було б важко встановити остаточну дату написання Євангелія від Марка.

ПЕРШІ АДРЕСАТИ

Давні свідчення встановлюють написання нашого Євангелія та визначають місце, спільноту-адресата в районі Італії (Пролог «Проти Маркіона»), або точніше, в місті Римі (Папія, Іриней, Климент Олександрійський). Хоча й дещо дискусійні, цим свідченням варто вірити. Найдавніші цитування Марка зустрічаються в писаннях, пов'язаних з Римом (1 Клим. 15,2; Пастор Герми, Similit., 5,2). Та й саме Євангеліє містить достатньо даних, що вказують на цю локалізацію: а) пояснення юдейських звичаїв (Мр.7,3-4; 14,12; 15,42); б) переклад арамейських висловлювань (слів, термінів, виразів) (Мр.3,17; 5,41; 7,11; 10,46; 14,36; 15,34); в) часті латинізми (центуріон – сотник, легіон, динарій, квадрант, перепис, преторія та ін.); г) натяки на римське право та час (Мр.10,12; 13,35); ґ) переведення єврейських монет у римський еквівалент (Мр.12,42); д) представлення римлянина як першого, що визнав правдиву ідентичність Ісуса (Мр.15,39).

Пояснення, які подає євангелист про юдейські звичаї чи арамейські терміни,змушує нас думати, що багато адресатів походили з поганства і не були юдеями. Представлення, зроблене в «домі», місці, звідки Ісус дає настанови своїм учням, пропонує образ спільноти домашнього характеру, яка збирається у приватному будинку для служіння культу та катехизи. Місіонерський словник (Мр.13,10; 14,9) підкреслює спільноту, що зобов'язалася до апостольства між поганами, наслідуючи приклад самого Ісуса (Мр.5,1-20; 7,24-30; 8,10). Окреслення, що набуває група «Дванадцяти», очолена Петром, дозволяє зауважити керівництво або відповідальний орган всередині спільноти. Але головною особливістю, що характеризувала християнську спільноту Риму, була ситуація переслідування (Мр.8,34-38; 10,30;35-45; 13,8-10). Це були важкі часи для тих християн, що проживали у столиці великої Імперії. Їх ненавиділи як римляни, так і юдеї. Через свою вірність у наслідуванні Ісуса були постійно зневаженими. У цій ситуації переслідування та кризи було необхідно скріплювати свою віру. Як? Марко зауважив, що ключ лежав у правильному розумінні ідентичності Ісуса. Висвітлюючи Його особу, висвітлював весь горизонт життя християнської спільноти. Вище будь-якого представлення, як наприклад пропозиції нової інформації про Ісуса, зберегти катехизу Петра, уникнути єресей, полемізувати з конкретними групами або запропонувати відповідний текст для культу, Марко пропонує утвердити віру своєї спільноти за допомогою правдивого представлення ідентичності Ісуса. Таким чином виникає перше з наших канонічних Євангелій, автентично душпастирське писання, у якому розповідь про Ісуса нерозривно поєднується із свідченням віруючої спільноти. ■

ЛІТУРГІЯ КРОК ЗА КРОКОМ

■ Папа проповідує Добру Новину.

о.д. Андрей Павлишин, ЧСВВ

Продовження, початок в ч. 1-3 за 2012 р.

Коли народ у церкві співає третій антифон, або Блаженні в неділю (залежить від традиції церкви), і коли прийде час до «Слава…», ієрей з дияконом чинять три малі поклони, тоді ієрей бере Євангеліє, подає диякону, а він піднімає святу книгу на рівні обличчя й, обходячи святий престол із свічконосцями, виходять північними дияконськими дверима у храм вірних і таким чином роблять малий вхід. Цей вхід називається малий, щоб відрізнити його від великого входу, який відбувається із дарами на літургії вірних.

Якщо заглянемо в історію творення цього обряду, то побачимо, що раніше був він входом єпископа до храму і святилища. Так виглядав початок святої Літургії. Адже, на зорі християнства кожна громада мала свого єпископа і саме так творили величавий вхід єпископа на Службу Божу. Також у той момент диякон із прислугою вносили книгу святого Євангелія із захристії і з часом дійство перетворилось в урочисте внесення Євангелія.

Після того, як народ закінчив співати стишки «Прийдіте, поклонімся і припадім до Христа. Спаси нас, Сину Божий…», люди в церкві починають співати тропарі і кондаки. Саме слово «тропар» має різне пояснення. Одні вважають, що воно походить від грецького слова τροπος (тропос), яке означає «вдача», спосіб життя, що відображає спосіб життя святого, або описує празник. Інші стверджують, ніби воно походить від слова τροπαιος (тропалос), що перекладається, як «трофей», перемога, яка проголошується на честь святого чи

на звеличення празника. Знаходимо ще й інше пояснення: назва походить від слова τρεπομαι (трепомай), що має значення «змінюватись», бо тропарі є змінною частиною літургії. І на завершення, від слова τρεπω (трепо), яке перекладається як «обертати», бо тропарі постійно міняють голос розспіву, а потім знову повертаються до того самого голосу. Або ж в народі їх називають стишками, бо беруться після стишків антифону.

Слово «кондак» походить від грецького слова κοντος (контос), тобто «короткий», скорочений, малий, і означає коротку пісню, яка містить прославу святого, або звеличує празник. Першим автором кондаків вважається святий Роман Сладкопівець, диякон Емеський, який жив за часів Атанасія Дикорі, приблизно в VI ст. по Різдві Христовім.

Може виникнути справедливе запитання: для чого тут співати тропарі й кондаки? Як пояснює Арх. Солунський, для того, щоб показати, що вчення Христове вже збувається, воно має відбиток в житті святих угодників Божих, яких оспівуємо, а також складаємо подяку Богу за цих святих. Угодники Божі є також і пригадкою для нас, вказівником на те, що хто зберігає закон Господній, може, і повинен сподіватись, що ввійде до Царства Божого з такою легкістю, як вноситься у святі ворота Євангеліє.

В часі співу тропарів і кондаків священик молиться тихо: «Боже святий, що в святих перебуваєш, Тебе трисвятим голосом серафими оспівують, і херувими славословлять, і всі небесні сили Тобі поклоняються. Ти з небуття в буття привів усе, створив людину на Твій образ і подобу, і всякими дарами її прикрасив. Ти даєш тому, хто просить, премудрість і розум, і не погорджуєш грішником, а встановлюєш покаяння на спасіння. Ти сподобив нас, смиренних і недостойних слуг Твоїх, і в цю хвилину стати перед славою святого Твого жертовника і належне Тобі поклоніння і славослов'я приносити. Сам, Владико, прийми і з уст нас, грішних, трисвяту пісню і відвідай нас милістю Твоєю. Прости нам всяке прогрішення, добровільне і недобровільне, освяти наші душі й тіла, і дай нам побожно служити Тобі всі дні життя нашого, молитвами святої Богородиці і всіх святих, що від віку Тобі угодні були». Ця молитва вказує на велич і милосердя Боже, а також на те, що ми залежні від ласки Божої.

По завершенні тропарів диякон мовить до ієрея, піднявши орар: «Благослови, владико, час Трисвятого». Благословивши диякона, священик виголошує: «Бо Ти святий єси, Боже наш, і Тобі славу возсилаємо, Отцю і Сину, і Святому Духові, нині і повсякчас», а диякон завершує: «і на віки вічні». Люди запечатують своїм «Амінь».

Цим виголосом і погодженням церкви ми починаємо Трисвяту пісню разом з ангелами, що безмовно прославляють одвіку Бога. Ця пісня показує, що ми з ангелами творимо одну Церкву, як і те, що Бог однаково прославляється між ангелами і людьми. Спів людей у крилосі – це немов спів людей на землі, а спів священика у святилищі – немов ангелів в небі. Трисвята пісня прославляє Бога в трьох Особах. Трисвятою її назвав святий патріарх Герман, бо в ній тричі повторюється поняття «Святий». Дамаскин свідчить, що пісня ця походить із славослов'я серафимів у небі: «Свят, свят, свят Господь Саваот», а також із слів псалма 41 – «душа моя спрагла Бога, Бога Кріпкого, Живого!» (або безсмертного, тобто того, що завжди живий). Слова «помилуй нас» додала Церква як завершення молитви.

Пісня Трисвятого в нашому обряді використовується досить часто, вона стоїть на початку майже всіх молінь, почина-

ючи від ранньої молитви і завершуючи вечірніми, в тому числі багатьох богослужінь у церкві. Її почали використовувати у Церкві з Божого об'явлення. В часі владарювання імператора Теодозія II, при Царгородському архиєпископі Проклі, під час страшного землетрусу, коли люди молились, одного хлопчика вітром нагло підняло в небо, де він і навчився цієї ангельської пісні: «Святий Боже...» Коли хлопчина спустився із неба, розказав про почуте і побачене архиєпископові, що він негайно оголосив, а люд підхопив і почав співати, возвеличуючи Бога. З того часу і повелось співати цю пісню. Як описано у книзі Одкровення, нею безперервно славословлять Бога херувими, які оточують Його престол, взиваючи: «свят, свят, свят Господь Бог Вседержитель» (Од.4,8). Так само взивають і серафими: «Свят. Свят. Свят Господь Саваот! Вся земля повна слави Його!», як описує своє видіння пророк Ісая (Іс.6,3).

Коли хор доходить до «Слава Отцю...», диякон звертається до священика, вказуючи орарем на Євангеліє, «Повели владико». Ієрей відходить до горного сідалища, благословляючи диякона словами: «Благословенний, хто йде в ім'я Господнє». Диякон знову звертається до священика, вказуючи орарем на горне сідалище: «Благослови, владико, горне сідалище». Пресвітер, благословляючи сідалище, мовить: «Благословенний Ти на престолі слави Царства Твого, що сидиш на херувимах, завжди, нині і повсякчас, і на віки вічні». Горне місце, чи сідалище – це місце, що знаменує невидимий престол Ісуса Христа, що невидимим способом присутній землі, сидячи на Божественному престолі на небі по правиці Отця, а тут в особі священика споглядає на свою Церкву. Священикові не годиться сідати на горне сідалище, як і прислузі, а лиш на бічні крісла. Тільки єпископ має таке право. Ця традиція походить із сивої давнини – ще від апостолів, які відходили на підвищення і споглядали на вірних, як вони слухають Слово Боже.

По завершенні Трисвятого диякон стає у святих воротах, проголошуючи: «Будьмо уважні». Ієрей виголошує: «Мир всім». Диякон знову звертається до народу: «Премудрість, будьмо уважні!» Цими виголосами вказується на те, що починається найголовніша, кульмінаційна частина Літургії Слова – читання Святого Писання. Саме звернення пресвітера «Мир» – ніщо інше, як привітання Ісуса Христа, який так вітався із своїми учнями після свого воскресіння. Це слово стало спадщиною апостолів, що так вітались, а з часом, стало пастирським благословенням. По цьому слідує співання прокімена з псалмів Давида. Прокімен – це, по суті, залишок старозавітного читання цілого Псалма, або більшої його частини. Хоч деякі Церкви мають донині цілий Псалом – це Халдейська Церква. Прокімен – те, що попереджує інше, наступне. Отже, це стих чи пісня, що попереджує Читання. Прокімени є змінні, відповідно до дня, свята, подібно, як і тропар та кондак.

Потім диякон виголошує: «премудрість», після чого читець зачитує назву апостола (тобто, апостольського послання, яке зараз читатиметься), диякон знову виголошує «будьмо уважні!» і тоді читається уривок з апостола. Коли читець закінчив читання, пресвітер звертається «Мир тобі», а диякон знову виголошує «Премудрість, будьмо уважні!» Дехто з вірних думає, що звернення священика «Мир тобі» стосується читця, але насправді – ні! Це звернення має відношення до Того, хто приходить за апостолами, тобто Ісуса Христа. Це пресвітер вітає Христа, який приходить у Слові Божому, а диякон потверджує своїм виголосом, немов заспокоюючи народ, щоб були уважні, бо Христос

тут уже присутній. З цього місця співці починають спів «Алилуя» з алилуаріями. Святий Герман пояснює цей вислів так: «Це єврейське слово, де АЛ значить «йде», «являється», ИЛ – «Бог», УІА – «прослава» і «піснеслів'я Бога». Так само й святий Йоан Богослов чув це піснеслів'я від ангелів (Од.19,6). Між проголошеннями алилуя, читець виголошує стихи, що і звуться алилуаріями. Вони взяті з псалмів, які давніше читались повністю. «Алилуя», отже, є похвалою, привітанням Христа, який зараз прийде зі Своїм словом-Євангелієм. Як прокімени є вступом до читання Апостола, так «Алилуя» зі стихами є вступом до читання Євангелія.

Під час співу «Алилуя» пресвітер проказує потиху молитву: «Засвіти в серцях наших, чоловіколюбче Владико, нетлінне світло Твого богопізнання і відкрий духовні очі наші, щоб ми зрозуміли Твої євангельські проповідування. Вложи в нас і страх блаженних Твоїх заповідей, щоб ми, перемігши всі тілесні похоті, провадили духовне життя, думаючи і діючи все, що угодне Тобі. Бо Ти є просвічення душ і тіл наших, Христе Боже, і Тобі славу віддаємо з безначальним Твоїм Отцем і Пресвятим і благим і животворним Твоїм Духом, нині, і повсякчас, і на віки вічні. Амінь». Молитва вказує на те, що без Божої допомоги ми не в змозі пізнати Святе Писання, бо лиш Святий Дух відкриває його розуміння: «…вухом слухали і не зрозуміли…» (Мр.4,12). В цей час диякон, отримавши благословення від пресвітера, кадить престол, горне сідалище, святилище, проскомидійник, іконостас, пресвітера, вірних. Кадження – це хвала і привітання Христа, як теж символ благодатного наслідку Його проповіді. Диякон по завершенні обкаджування звертається до ієрея: «Благослови, владико, благовістителя святого апостола і євангелиста (ім'я)». Тоді пресвітер, прочитавши молитву «Бог, молитвами святого, славного, всехвального апостола і євангелиста (ім'я) нехай дасть тобі слово благовістити силою великою для сповнення Євангелія возлюбленого Сина Свого, Господа нашого Ісуса Христа» хрестовидно благословляє диякона, на що той відповідає «Амінь», бере від священика святе Євангеліє і йде на солею до аналоя. Аналóй, або аналогій (по-грецьки ἀναλογέιον (аналогейон), ἀναλόγιον (аналогіон) – «підставка для книг»), вживається при богослужінні, – високий чотирикутний столик із похилим верхом. Іноді аналої бувають складні. Сам священик, стоячи коло престолу, виголошує: «Премудрість, прості, вислухаймо святого Євангелія. Мир всім». Це вказується для того, щоб люди піднялись із своїх місць і слухали, стоячи, бо раніше давні християни слухали послання сидячи, а також їх благословляє. Церква на благословення ієрея відповідає: «І духові твоєму». По цьому священик оголошує заголовок Євангелія, а люди відповідають «Слава Тобі, Господи, слава Тобі.», цим виражаючи подяку за можливість слухати Слово Боже. Пресвітер востаннє наголошує на уважності і диякон читає Євангеліє. Після завершення читання приходить час гомілій – проповідей, які можуть виголошувати єпископи, священики чи диякони. Гомілії – це символ нагірної проповіді Ісуса Христа, де він виголосив все те, що навчав три роки. Проповіді голосять з амвону. Амвон (з грецької ἄμβων (амвон) – підвищення) – спеціальна споруда в християнському храмі, призначена для читання Священного Писання, співу чи виголошення деяких богослужбових текстів, проповідей. Для єпископа катедра. Катедра (по-латинськи cathedra, по-грецькика καθέδρα – крісло, трон) – почесне крісло в храмі, призначене для єпископа. У переносному вживанні – символ єпископської влади. У слов'ян від слова «катедра» походить назва центрального собору єпархії – «катедральний». ■

(далі буде)

ВОСКРЕСІННЯ – КВИТОК ДО НЕБА

о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

У часі Великого посту ми пізнавали Любов, яка йде до кінця, на відміну від зла, яке шукає щілину, щоб проникнути у світ, у людську душу. Любов, яка йде на хрест, щоб відкупити, очистити людство від зла, яке перевтілюється в гріх. Любов, яка воскресає на третій день тому, що справжня любов не може бути мертвою і лежати у гробі. Любов мусить жити й давати надію на життя іншим.

■ Найперше воскреснуть ті, що вмерли в Христі.

Любов походить від Бога, який сам є Любов'ю, і вона є вічною. І дає нам, які живемо і вмираємо, впевненість у щасливій вічності. Але за умови, що ми Христом живемо, з Христом вмираємо і тоді, як Христос – воскреснемо і будемо в небі з Христом. На словах це виглядає гарно і просто. В реальному, повсякденному житті існують великі перешкоди, щоб дістатися до неба. І першою перешкодою є ненависть сатани і його заздрість, що те місце, яке було призначене також для нього, тепер закрите через бунт і непослух Богові. Вся драма історії спасіння полягає в боротьбі, яку розпочав сатана з людиною, щоб її погубити і завести в місце страху, пекло, бо воно дійсно існує. Якщо б так не було, то Ісус не заплатив би ціною свого життя.

Битва сатани відбувається на різних рівнях, починаючи від брехні, в котру хоче

втягнути окрему людину, і закінчуючи брехнею, яка стає джерелом функціонування цілих тоталітарних систем, машини зла, що має свої зорганізовані структури. Диявол послуговується людиною для організації цих структур. Починається від першої спокуси: будете богами, щоб потім показати перспективу «правдивого щастя», яке ніби можна осягнути без Бога. Сатана манить людину обітницею щастя без Бога. Він провадить до побудови таких політичних, суспільних, економічних систем, де немає місця для Творця, де не показується небо, а навпаки – закривається, підносячи людям брехню, що «небо є відчуженням». І таким способом сатана з допомогою людини створює новий «рай на землі», а людина деколи запізно бачить, що всі ці царства без Бога скеровані проти неї, проти людини. Сатана не думає про блага для людини, але про те, щоб їх нищити і привести до такого стану, в якому він сам опинився. Та на щастя, Ісус Христос воскресає, відкриває нам небо і не тільки сам туди йде, але веде за собою все людство, як новий Адам, як новий Мойсей до Обітованої землі.

В час Воскресіння Христового мусимо бути особливо чуйними й обережними. Ми багато постили, робили добрі вчинки під час Посту, обіцяли виправлятися, змінюватися, іти за Христом, вмирали для гріха, бажаючи іти до неба. Але сатана легко може скористатися нашим станом радості і підкупити нас новою брехнею, новою кампанією. Наші емоції можуть запанувати над розумом, свідомістю і ми непомітно знову впустимо зло до свого серця й перекреслимо те, чого досягнули перед святом Воскресіння. Місце, яке приготував Ісус у небі для нас не є безпідставною обітницею, дешевою рекламою, котрою маємо захопитися. Ми – люди, створені для Бога, для неба. І Бог більше нічого не прагне, як тільки того, щоб ми з Ним зустрілися. Єдиною власною перешкодою, другою після перешкод сатани, може бути те, що ми не захочемо зустрітися з Любов'ю. Бог нічого не вдіє проти нашої свободи. Він пране нашого спасіння за всяку ціну. І найбільшою ціною нашого відкуплення є кров Ісуса, Сина Божого, пролита на хресті. Це – немов квиток до неба. Хрест, Голгота, розп'яття мають нам допомагати не піддаватися на рекламу життя у сучасному світі, Європі, де на Бога звертають увагу дуже мало, а, відповідно, й на надію на небо. Відомі діячі обурюються на Папу Венедикта XVI за його ставлення до контрацепції, мовляв, ставить вище моральне за фізичне здоров'я людей. І так думає більшість людей у Європі. Головне, щоб було здоров'я, щоб прожити 100-150 років, моралі не потрібно… А якщо набридне жити, можна вдатися до евтаназії – один укол – і ти у спокої, не терпиш, не покутуєш. Така сучасна земля після двадцяти століть по тім, як Христос терпів, був розп'ятий і воскрес, переміг смерть, тому, що йшов до кінця, любив, не просив «легкої смерті». «Ми вибілені кров'ю Агнця», а не штучною смертю. Бог не міг дивитися, як його діти помирають від гріха, і тому Христос приходить колись у людині, тепер у Тайні Євхаристії, щоб ми могли розпізнати Його любов і навернутися.

Звістка про воскресіння має бути підставою нашої правдивої віри. Вона має скріплюватися вчинками милосердя і любові, за прикладом Христа. Воскреслий Ісус, який має владу над нашими серцями, має ключі до наших душ, до наших найглибших проблем, до нашої смерті, з якої видобуває життя і просить усувати перешкоди, які закривають вхід до неба. ■

ВАЖЛИВА РОЛЬ МОЛИТВИ В КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ

о. Микола МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
(на основі перекладених матеріалів з англійської)

«Безперестанку моліться»
(Лк.18,1; 1 Сол.5,17)

У Вселенській Церкві для нас, християн, що вірять у Бога, молитва є насущним щоденним хлібом. Це особливе духовне спілкування, зустріч з Господом, святими, ангелами тощо. Молитва є піднесенням нашого розуму та серця до небесного Батька, клопотанням про всі добрі речі, які згідні з Його святою волею. Ми говоримо Всевишньому про наші страждання, турботи, радості чи плани. Дякуємо за Його любов і милосердя. Молитва – це не мертвий монолог, а найперше живий діалог: ми говоримо – Бог слухає. Бог говорить – ми слухаємо. Щодо знаної Господньої молитви «Отче наш», існує твердження, що це немовби синтез усього Євангелія. Ніщо так не зміцнює нашої любові до ближніх, як молитва за них.

Християнська молитва необхідна для нас, як повітря і їжа. Ми всі вийшли від Бога, отримавши від Нього все: життя, здоров'я, здібності, харчі і т.д. З цього випливає, що в радості чи горі нам просто необхідно звертатися до Господа, зокрема з палкою подякою. Щира молитва неабияк дозволяє відчути радість від присутності Бога в нашому дочасному житті. Вона проникає у всі куточки земного існування.

Молитися по-справжньому, нелукаво дуже непросто. «…А коли молитеся, не будьте як ті лицеміри, що люблять на видноті молитися по синагогах та на перехрестях, щоб показатися людям. Істинно кажу вам: Вони вже мають свою нагороду. Ти ж, коли молишся, увійди у свою кімнату, зачини за собою двері й молись Отцеві твоєму, що перебуває в тайні, а Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі. А коли молитесь, не говоріть зайвого, як ті погани; гадають бо, що за своєю велемовністю будуть вислухані. Не будьте, отже, подібні до них, бо Отець ваш небесний знає, чого вам треба, перш ніж ви просите в нього» (Мт.6,5-8). Якщо в покорі намагаємося різними способами молитися постійно, то, без сумніву, отримуємо згодом небесну допомогу.

Святий Григорій Богослов навчає, що «молитва є найважливішою справою в житті, і всі інші справи є вторинними». Одного разу в Німеччині відійшов до вічності глибоковіруючий філософ Петро Вушт. На прохання своїх колишніх студентів перед смертю він вирішив написати кілька слів, закінчивши свій лист такими важливими словами: «І якщо б ви мене запитали перед моїм відходом в інший світ, чи я не знаю про якийсь чудодійний ключ, що міг би комусь відчинити останню браму до мудрості життя, то я відповів би, що таким чудодійним ключем до мудрості є якраз молитва... На мій погляд, людина настільки зростає в мудрості життя, наскільки вона вміє молитися».

Наша Церква має чудове багатство – сукупність молитов на всяку життєву потребу або ситуацію. Також бачимо молитовні прохання з метою отримати емоційне, фізичне чи духовне зцілення. Дар зцілення завжди існував у Христовій Церкві, тобто від самих початків, часів перших Спасових учнів. Важливо бажати його прийняти та не розпорошити, навчити цього теж своїх дітей, для яких ще в юному віці молитва мусить стати вагомою частиною родинного життя. «Просіть, і дасться вам; шукайте, і знайдете;

стукайте, і відчинять вам. Кожний бо, хто просить, одержує; хто шукає, знаходить; хто стукає, тому відчиняють» (Мт.7,7-8).

Молитовні практики допомагають нам належно відновити відносини з Господом Богом. Тільки Він може подарувати кожному справжнє відчуття радості. Як католики, ми повинні розуміти необхідність усіх щоденних молитов, спілкування з Христом. Чи любимо Його насправді? «Для того, хто вірить, забути помолитися – це забути жити» (Мішель Куаст). Коли хтось когось автентично любить, то про нього весь час і скрізь пам'ятатиме, бажатиме поспілкуватися. На жаль, не бракує християн, які, начебто, мають віру, проте часто «забувають» помолитися. Про сніданок, обід і подібне переважно пам'ятають…

Поради для активного молитовного життя

1. Важливо пам'ятати, що ми можемо молитися у відповідності до наших життєвих викликів та особливостей. Деякі можуть бути щодня присутні на святій Літургії. Інші – молитися вервицю чи ще якісь побожні молитовні практики. Ми можемо молитися за нашу християнську спільноту – «Отче наш», «Богородице Діво», «Слава Отцю…» і т.д. Можна молитися в різні пори дня. Вранці корисно зробити окреме намірення, що огорне весь наш день у молитві. Відтак, у сам розпал повсякденної роботи доцільно робити короткі перерви (1-2 хвилини), прикликаючи у спокої до серця й розуму Господа Бога. Така практика вельми корисна, адже протягом дня не тільки ставить нас у міцний контакт із Всевишнім, але й допомагає впору активізувати всю працю, відсвіжує душу і ми почуваємось зручно.

2. Подивімось на природу. Одного разу святий Тома Аквінський ішов лісом, роздумуючи про Господа Бога. Він побачив жолудь і нахилився, щоби його підняти. Коли підняв, переповнився духом розуміння, що всемогутній Творець є Джерело і Порядок усякого творіння. Всевишній має відношення до всіх створених речей. Таким чином, ми можемо теж молитися, просто насолоджуючись природою – граючись у воді, лежачи у траві, слухаючи птахів, спостерігаючи за сходом або заходом сонця тощо. Якщо ми любимо природу, то дякуємо Богові за прекрасний дар творіння і все, що Він нам щедро у світі дає.

3. Молімося за свою спільноту. Молитви за спільноту могутні, тому що вони тримають нас у традиції й утісі. Чим більше ми молимося, тим затишніше почуваємося, позбавляючись поступово труднощів життя.

4. Черпаймо невтомно з джерела Божественної Літургії. Наша Служба (Євхаристійна жертва) є багатим джерелом молитви. Під час святої Літургії ми молимося різними способами: слухаємо Боже Слово, співаємо, мовчимо, рухаємося, стоїмо, сидимо, клякаємо, складаємо руки тощо. Ми поєднуємо свій голос із голосами інших вірних у спільній молитві, пам'ятаючи наші власні потреби, а заодно потреби цілого світу.

Немає значення, який наш стиль молитви або улюблений спосіб розмови з Господом. Якщо ми просто молимося, цього цілком достатньо. Гірше, якщо взагалі уникаємо молитви. Просто молитися достатньо, тому що Дух Святий може взяти наші прості молитви і їх збільшити, щоб таким чином змінити настрій, і також світ. «Найкраща розрада є та, що походить від молитви», – твердив святий Піо.

Отож, молитва, особливо католицька, є важливою частиною людського життя на шляху до Небес. Ісус Христос – Той, хто вчить кожного християнина молитися правдиво та у світлі Святого Духа. Коли ми молимося, то стаємо справжніми духовними Божими дітьми. Варто навчитися молитися щиро, прислухаючись весь час до нашого Небесного Царя.

ЩОДЕННА МОЛИТВА З ЧИТАННЯМ СВЯТОГО ПИСЬМА В СІМ'Ї

У рамках підготовки до святкування 1025-ліття Хрещення Руси-України.

о. Тарас БАРЩЕВСЬКИЙ

КВІТЕНЬ 2012

127	**01 квіт., Неділя**	**Пс 34,20-23**	**Втор 4,32-40**	**Мр 15, 21-41**
128	02квіт., Понеділок	Пс 35,1-3	Втор 4,41-49	Мр 15, 42-16, 8
129	03 квіт., Вівторок	Пс 35,4-6	Втор 6,1-9	Лк 1, 1-17
130	04 квіт., Середа	Пс 35,7-10	Втор 6,10-19	Лк 1, 18-25
131	05 квіт., Четвер	Пс 35,11-14	Втор 6,20-25	Лк 1, 26-38
132	06 квіт., П'ятниця	Пс 35,15-18	Втор 8,1-10	Лк 1, 39-56
133	07 квіт., Субота	Пс 35,19-21	Втор 8,11-20	Лк 1, 57-80
134	**08 квіт., Неділя**	**Пс 35,22-25**	**Втор 10,12-21**	**Лк 2, 1-14**
135	09 квіт., Понеділок	Пс 35,26-28	Втор 30,6-14	Лк 2, 15-28
136	10 квіт., Вівторок	Пс 36,2-5	Втор 30,15-20	Лк 2, 29-40
137	11 квіт., Середа	Пс 36,6-10	ІН 3,1-6	Лк 2, 41-52
138	12 квіт., Четвер	Пс 36,11-13	ІН 3,7-13	Лк 3, 1-9
139	13 квіт., П'ятниця	Пс 37,1-4	ІН 3,14-17	Лк 3, 10-22
140	14 квіт., Субота	Пс 37,5-8	ІН 4,1-8	Лк 3, 23-38
141	**15 квіт., Неділя**	**Пс 37,9-13**	**ІН 4,9-14**	**Лк 4, 1-17**
142	16 квіт., Понеділок	Пс 37,14-17	ІН 4,15-24	Лк 4, 18-30
143	17 квіт., Вівторок	Пс 37,18-22	ІН 5,10-15	Лк 4, 31-41
144	18 квіт., Середа	Пс 37,23-27	ІН 6,1-9	Лк 4, 42-5, 11
145	19 квіт., Четвер	Пс 37,28-33	ІН 6,10-16	Лк 5, 12-26
146	20 квіт., П'ятниця	Пс 37,34-36	ІН 6,17-21	Лк 5, 27-39
147	21 квіт., Субота	Пс 37,37-40	ІН 24,1-10	Лк 6, 1-11
148	**22 квіт., Неділя**	**Пс 38,2-5**	**ІН 24,11-18**	**Лк 6, 12-23**
149	23 квіт., Понеділок	Пс 38,6-9	ІН 24,19-28	Лк 6, 24-36
150	24 квіт., Вівторок	Пс 38,10-13	Суд 2,11-19	Лк 6, 37-45
151	25 квіт., Середа	Пс 38,14-17	Суд 6,7-13	Лк 6, 46-7, 10
152	26 квіт., Четвер	Пс 38,18-23	Суд 6,14-24	Лк 7, 11-23
153	27 квіт., П'ятниця	Пс 39,2-5	Суд 7,1-8	Лк 7, 24-32
154	28 квіт., Субота	Пс 39,6-7	Суд 7,9-15	Лк 7, 33-40
155	**29 квіт., Неділя**	**Пс 39,8-12**	**Суд 7,16-22**	**Лк 7, 41-8, 3**
156	30 квіт., Понеділок	Пс 39,13-14	Суд 16,4-12	Лк 8, 4-15

ТАЇНСТВА В ІСТОРІЇ ЯК ЗУСТРІЧ ЛЮДИНИ З БОГОМ

Переклав з італійської та опрацював о. Герман НИЧАК, ЧСВВ

Щоб відповісти на запитання, чим є Таїнство, належить глянути в історію людського роду, оскільки протягом існування християнства, як ми вже згадували, слово «таїнство» мало різні значення.

Ще перед Христом таїнствами, в певному значенні цього слова, були події, пов'язані із способом життя людини та її відношенням до Бога. Найбільш виразними прототипами таїнства є народження і смерть, споживання їжі та творення подружнього зв'язку між чоловіком та жінкою задля продовження роду. Як бачимо, походять вони не від духовного виміру існування людини, але від її біологічного способу життя та біологічних потреб, виражаються у споживанні їжі та продовженні роду, а у народженні і смерті виявляють обмеження, над якими людина не має влади.

Ці біологічні потреби є неначе тріщинами, через які просочується вічність і торкається життя людини. Усе це вказує на те, що людське життя не обмежується лише біологічним виміром існування, але виявляє її духовні потреби, оскільки душа людини потребує духовної поживи.

Звернімо увагу на те, що споживання їжі для людини не є тим самим, що для тварини. Для людини споживання страв стає чимсь більшим, а саме – бенкетом. У цьому бенкеті людина смакує вишуканість страв та усвідомлює своє співіснування з іншими людьми. Отже, трапеза, тобто

■ У Церкві зустрічаємо Христа.

біологічне заспокоєння природних потреб тіла є споживанням страв у спільноті.

У творенні таїнства чисто біологічний вимір існування переходить в людський вимір і саме завдяки цій переміні Бог запевнює свою присутність в історії людського роду. З цього бачимо, що Бог виходить назустріч людині людським способом.

Від самого початку існування людини бачимо розуміння таїнства, як чогось такого, що не походить від її духовної потреби, навпаки, від біологічних потреб, які, своєю чергою, скеровують людське життя до духовного і вічного.

Передовсім дві духовні потреби людини є особливо виражені від самого початку її існування. Першою духовною потребою є потреба прощення, чи то пробачення, породжена досвідом провини, чи то гріха. Людина, яка живе життям, даним їй, в той же час досвідчує своє життя як обов'язок. Воно дане їй, щоб прожити так, як визначено попередньо певним законом, переступ якого сповнює людину усвідомленням гріха та почуттям відповідальності за переступ.

Як бачимо, з цього випливає потреба таїнства покаяння вже від самого початку існування людського роду, тобто, починаючи від перших людей, і для всіх наступних поколінь. Святий Бонавентура говорив, що таїнство покаяння і таїнство подружжя було встановлене враз із сотворенням людини. У свідомості свого грішного стану людина завжди відчувала присутність Бога як того, від якого походить закон. Від цієї свідомості заіснували певні обряди та спроби очищення духа матеріальними засобами, як наприклад, обмивання водою і т.п. Також від уряду царя походить священство, як таїнство, оскільки людська спільнота знаходить опертя не в собі самій, але в тому, хто є більшим від неї.

Як ми вже згадували, від початку не було такого розуміння таїнства, яке маємо сьогодні. У первісній Церкві за таїнство вважалися певні історичні події, які мали особливий вплив на людство, а також слова Святого Письма. Наприклад, на думку Отців Церкви, історія про всесвітній потоп за часів Ноя може вважатися таїнством, оскільки в ній виявляється початок чогось нового, який настає зі зруйнуванням старого – щось подібне повторилося у хресті Христовому, тобто у Його смерті і воскресінні. У знищенні старого, тобто гріха, відкривається шлях до воскресіння, до присутності Христа між тими, хто увіруює в Нього.

Те ж саме відбувається у таїнстві Хрещення, де людину поглинають «води смерті», щоб вчинити учасником початку нового життя у Христі. Весілля в Кані Галилейській теж можемо назвати таїнством, тому що у перетворенні води у вино проголошується таїнство нового вина, як символу благодаті і нового життя, яким Христос бажав наповнити людство.

Первісне розуміння таїнства включало в собі сотворений світ, людину і Бога. Основане на переконанні, що речі не є тільки інструментами нашої праці, а в цей же час є знаками, які вказують на іншу дійсність – Бога і його любов, матеріальні речі в певній мірі є її символами, що не обмежуються тільки своїм земним та матеріальним призначенням.

Наприклад, вода не є тільки H_2O як хімічна структура, в ній бачимо також символ смерті і воскресіння, творчу силу Бога. Таїнственний вимір сотвореного світу спонукає до символічного бачення матеріальних речей, яке не заперечує їх земного призначення, але водночас вказує на їхній зміст, який не підлягає хімічним аналізам та вказує на вічність завдяки видимості сотвореного та матеріального.

Так і людина – не є сотворіння, яке тільки використовує сотворені речі, але, отримавши від Бога покликання до життя, покликана також до спілкування з Богом через сотворені речі сакраментальним способом. І саме це спілкування з Богом робить людину людиною.

Що саме робить християнином-християнкою і в чому є особливість Таїнства? Чим є християнське Таїнство для людини?

Християнські Таїнства існують для того, щоб «розмістити» людину в історичний

контекст життя Христа. Тому приступати до християнських Таїнств означає вірою увійти в історію життя і страстей Христових, оскільки саме ці події є тією спасительною історією, яка відкриває людині дійсність, у якій вона може справді жити та досвідчувати свою власну тотожність у єдності з Богом, який запевнює їй вічне майбутнє.

З цього випливає, що святі Таїнства Церкви виражають два виміри християнського життя: вертикальний, який спрямовує до спілкування з Богом та завдяки якому людина набуває свого людського обличчя в духовному значенні, і горизонтальний – історичність, тобто часова тяглість людського життя і спілкування з Богом. Цим горизонтальним зв'язком, який поєднує людину з Богом, є Христос, який провадить до спасіння.

Християнські таїнства впроваджують людину у спілкування з тією Людиною, яка одночасно була Богом у земному житті, у поєднанні з історією Христа і через неї дають визволительну єдність з вічною любов'ю Бога, який понизився до горизонту людського способу життя, щоб зробити людину учасником спасіння.

Таїнства, які установив Христос, є зовнішніми знаками, через які приймаємо ласку, хоча послуговуємося матеріальними речами. Водночас, таїнства, як історична дійсність людини, є для неї засобом поживи душі. Чому ж Бог не обрав інший спосіб прийти до людини, як Дух до душі людини для того, щоб дати їй свою ласку? Якщо б так було, то якою тоді була б роль Церкви як спільноти спасіння та Містичного Тіла Христового, а також матеріальних засобів Таїнств? Такий спосіб уділення благодаті виключав би спасіння у спільноті містичного Тіла Христового, тобто Церкви, якої Христос є Головою, та заперечував би потребу відкуплення і спасіння людського роду через фізичні страждання і смерть Христа в людському тілі.

Людина не є незалежною істотою без потреби спілкування, до того ж живе в тілі, живе у спільності з іншими людьми та в історії – усе це теж характеризує її відношення до Бога. Це відношення має відповідати природі людини, тобто бути людським: виражатися фізично, бути історично збагачене досвідом обрядів та виражати внутрішній стан духовних потреб людини.

Тому найбільшою помилкою, якої допускається людина, є заперечення необхідності Таїнств, намагання перетворити людину в чистий дух перед Богом. Така духовність була б побудована на піску і приречена на занепад.

Здійснення таїнств запевнює спасіння завдяки зустрічі з Ісусом Христом

Що в дійсності робить людина, яка здійснює Таїнства Церкви чи бере участь у них? Щоразу, коли ми беремо участь у Таїнствах Церкви, зустрічаємо Христа, присутнього в історії людського роду, який не тільки жив на цій землі певний час, але Христа, який і далі живе у своїй Церкві.

Бог, який є Духом, не потребує матеріальних засобів для того, щоби прийти до людини – це людина, яка живе в тілі, їх потребує! Людина може зустрітися з Богом виключно у людський спосіб, який запевнює духовне поєднання через матеріальні засоби, фізичним способом, заснованим також історично та виявленим в обрядах Церкви.

Правдивий сенс участі у Таїнствах Церкви – увійти в історію Христа, в якій я як людина маю моє автентичне буття, яке відкриває мені простір для зустрічі з Богом вічної любові. Ця Божа любов дається людині у святих Таїнствах, як гарантія відповіді від Бога, у якій людина досвідчує повноту свого буття. ■

ОТЕЦЬ ЙОСИФ ІВАН ЛУЧИНСЬКИЙ, ЧСВВ

(*9.03.1888 - †19.03.1947)

Підготував о. Єронім ГРІМ, ЧСВВ

Пропонуємо Вашій увазі, дорогі читачі «Місіонаря», короткий біографічний нарис про отця Йосифа Івана Лучинського, ЧСВВ – одного із славних душпастирів Василіянського Чину, провідника церковних товариств та ігумена кількох монастирів.

Іван Лучинський народився 9 березня 1888 року в селі Чижиків біля Львова в родині Йосифа Лучинського й Олени з роду Карделлів. Свідоцтво зрілості одержав у Львові в 1910 році, після чого навчався у Львівській духовній семінарії. Ієрейські свячення прийняв 5 березня 1916 р. з рук львівського вірменського архиєпископа Йосифа Теодоровича. Після свячень деякий час був сотрудником у Золочеві, а згодом, в 1918-1919 роках – префектом студій у духовній семінарії у Львові. Під час українсько-польських протистоянь 1919-1920 років – капелан в Українській Галицькій Армії (обслуговував четверту золочівську бригаду). Разом із золочівцями побував за Збручем у Райгородку й Немирові, де важко захворів на тиф, але з Божою поміччю одужав; згодом був інтернований у Тухолі (Польща).

3 лютого 1921 р. отець Іван вступив до Чину отців Василіян у Крехові, де при облечинах одержав чернече ім'я Йосиф. 24 вересня 1922 р. в Крехові склав перші тимчасові обіти, а професію довічних обітів – 27 вересня 1925 р. у Львові. Вже після перших обітів переведений до Львівського монастиря святого Онуфрія і перебував там до 1935, виконуючи найрізноманітніші душпастирські та адміністративні обов'язки. Був духівником у Львівській малій семінарії (1922-1927 рр.), провідником Марійської Дружини молоді та служниць, провідником братств «Святого Онуфрія», «Християнської молитви» та «Введення в храм Пресвятої Богородиці», консультором дому, еклезіархом, сповідником, проповідником, провадив духовні місії. 21 серпня 1931 р. отця Йосифа призначено ігуменом львівського монастиря святого Онуфрія. В 1931-1932 роках перебував на становищі консультора Галицької Провінції отців Василіян. 1931-1935 рр. – директор Апостольства Молитви у Львівській Архиєпархії, голова Марійських товариств та братства св. Йосифа при львівському монастирі, сповідник сестер Служебниць.

У 1935 році переведений на настоятеля новозаснованої василіянської резиденції в Станіславові (тепер Івано-Франківськ), що тоді постала з благословення єпископа Станіславівського блаженного Григорія Хомишина. Владика ще на початку тридцятих років передав фундаменти майбутньої церкви отцям Василіянам і отець Лучинський вже тоді, як передбачений парох, призбирував кошти на її будівництво. 1 листопада 1935 р. – офіційне призначення о. Йосифа па-

рохом парафії Царя Христа на «Майзлях» – передмісті Станіславова. «Отець Йосиф Лучинський, колишній капелан УГА, зумів організувати при церкві як молодь, так і старших. При церкві повстали прицерковні Братства жінок і мужчин. Для молоді було створене Апостольство Молитви, Марійська Дружина, а також хор, який складався головно з середньошкільної молоді. На вечірні приходило багато парафіян, відбувались Хресні дороги, Суплікації... Зорганізований мішаний хор «Трембіта» був прикрасою всіх церковних відправ. Диригентом хору був отець ігумен і парох Йосиф Лучинський, а помічником отець Григорій Балагурак» (Орест Корчак-Городиський, спогади з життя). Окрім того, що отець Йосиф був настоятелем та парохом, він теж був сповідником у монастирях жіночих чернечих згромаджень: сестер Служебниць і Василіянок у Станіславові та сестер Мироносиць у Богородчанах; також сповідником у єпархіяльній Духовній семінарії. Під час першої радянської окупації перебував у Станіславові, спершу ще з двома отцями, а згодом залишився сам в окупованому військами монастирі. «Отець Лучинський лишився. Це правдивий жовнір! Боронився все, як міг» (о. Авксентій Бойчук, Мої переживання під большевиками: 1939-1940).

За німецької окупаційної влади він був переведений до Дрогобицького монастиря, ставши згодом його настоятелем. Тут отець Лучинський вдихнув новий дух в діяльність і розвиток прицерковних молодіжних організацій церкви Пресвятої Трійці. Десь біля сотні дітей об'єднувало «Євхаристійне лицарство». Діяли Марійські Дружини молоді та пань, Апостольство Молитви. Отець ігумен зумів поставити відносини із місцевою німецькою владою на такому рівні, що навіть отримував від неї певну матеріальну допомогу, яку розподіляв серед парафіяльної молоді. Повернення радянської влади поклало край усім починанням отця Лучинського

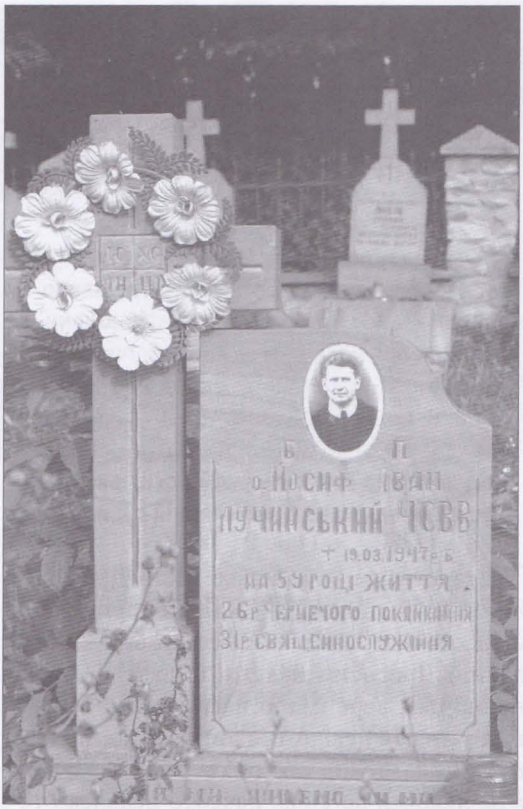

в Дрогобичі. 14 вересня 1945 р. в церкві св. Трійці відбулася остання прощальна Служба Божа і монастир було закрито. Отець Йосиф змушений був залишити монастир і переховуватись під іншим іменем.

Від переживань, що випали на його долю та від загострення цукрового діабету отець Йосиф Лучинський помер 19 березня 1947 р. у селі Тростянці (тепер Монастириський район Тернопільської області) на 59 році життя, 26 чернечого покликання, 31 священнослужіння, залишивши про себе чудові спогади у людей. Стараннями отця Никодима Гуралюка, ЧСВВ, ігумена монастиря в Погоні, тлінні останки отця Йосифа Лучинського було перезахоронено на чернечому кладовищі в цьому монастирі.

Вічна Йому пам'ять!

ДРОГОБИЦЬКИЙ НЕКРОПОЛЬ

Ігор ЧАВА
Фото Олег РОЇК

«Хоч куди я приїжджав би, спочатку йду на старий цвинтар і вже за першим враженням суджу про все місто...» Павло Тичина занотував ці рядки у свій щоденник в 1939 році. Наслідуючи його, відправимося на один із найстаріших некрополів Галичини – Головне Дрогобицьке кладовище, яке місцеві жителі називають «цвинтар на Трускавецькій», оскільки він розташований на однойменній вулиці.

Старовинне українське місто Дрогобич виникло у передгір'ї Карпат приблизно в XI столітті, а перші писемні згадки про давній Дрогобич належать до XIV ст. Існує кілька версій про назву міста. Одну з них записав невідомий автор рукописного путівника понад сто років тому: «Ходить між людьми легенда, начебто недалеко теперішнього Дрогобича існувало місто Бич чи Біч, яке татари знищили. Мешканці переховалися в борах, а після татарської навали недалеко від першого заснували Другий Бич, з якого постав Дрогобич». Цієї версії більше дотримуються місцеві краєзнавці. У наукових колах авторитетною є інша версія щодо походження назви міста. Перші форми назви Дрогобича слід трактувати як похідні від давньоруського Дорогобит. Отож, коли постав Дрогобич, Підкарпаття належало до Київської Русі і перший камінь у його основу поклали предки-русичі.

У XII ст. місто широко славилося дорогим тоді промислом – сіллю. Києво-Печерський патерик зафіксував подію під 1106 р.: коли під час усобиці між Святополком Ізяславичем і Давидом Ігоровичем припинився довіз солі з Прикарпаття, то її не стало в усій Русі. Місто було одним з головних постачальників солі в державі, а на гербі міста зображено 9 топок солі. В XIX – на початку XX ст. Дрогобич став центром великого нафтового басейну, який маже повністю був у руках іноземного капіталу.

Ось коротка історія міста, у якому жили і трудилися такі відомі люди як Юрій Котермак – учений і письменник, ректор Болонського університету, автор першої друкованої української книжки, яка вийшла в Римі в 1483 р., Андрій Мельник – полковник армії УНР, голова Проводу ОУН, Зенон Коссак-Тарнавський – автор 44-х правил життя українського націоналіста, а також відомий український письменник, поет – Іван Франко та низка інших.

***

У 80-х роках XVIII ст. внаслідок реформ австрійського імператора Йосифа II усі прицерковні цвинтарі потрібно було закрити з метою запобігання епідеміям. На виконання розпорядження влади 3 травня 1790 р. недалеко за містом було засновано міський некрополь, який згодом став головним. Місце під цвинтар було вибрано на пагорбі, щоб його не затоплювали води потічка Побуку. Цей некрополь лише на чотири роки молодший від львівського Личаківського цвинтаря і ровесник відомих цвинтарів Повонзкі у Варшаві та Раковіце у Кракові (Польща), Россі у Вільнюсі (Литва), Пер Ляшез у Парижі (Франція), а також на 44 роки старший за київське Байкове кладовище.

Щоб потрапити у некрополь, потрібно пройти крізь велику, масивну браму, яка на своєму віку бачила великі й пишні, а й маленькі і скромні процесії. На надбрам-

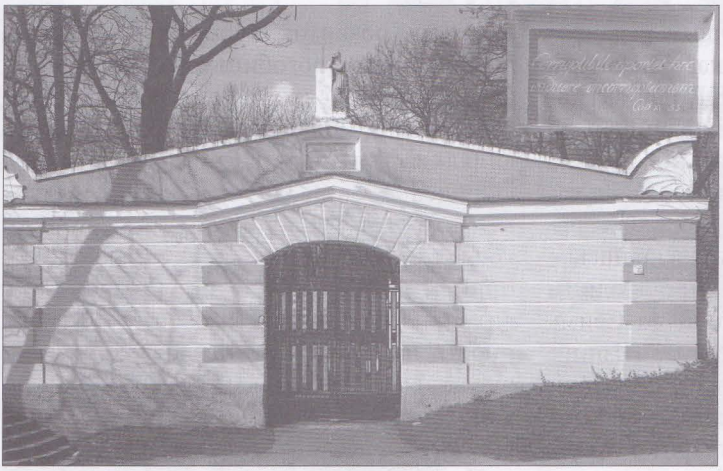

■ Надбрамна арка «Дрогобицького Некрополя».

■ Могила о. Платоніда ФІЛЯСА,ЧСВВ.

ній арці, увінчаній кам'яною скульптурою ангела з хрестом, викарбувано біблійний напис латиною: «Corruptibile oportet hoc inducere incorruptionem» – «Мусить бо це тлінне одягнутися в нетлінне». Відразу за нею нас «зустрічає» скульптура Ісуса Христа, а далі капличка Нахліків, розташована в центрі кладовища. Цю каплицю спорудило подружжя Нахліків – Карл і Кароліна. Вони були багатими і збудували її як каплицю, а водночас родинну усипальницю. Відразу за каплицею збереглися могили народного вчителя, сотника УГА Франца Кічоровського (1879-1935) і його дружини Емілії з відомої стрілецької родини Коссаків.

Некрополь поділений на дві частини: правобічну та лівобічну алеї, хоча цей поділ умовний, оскільки алеї не рівні, як видається на перший погляд.

На правобічній алеї, яка була престижнішою напевно через те, що ближче до центральної частини міста, на полі «А3» знаходиться могила відомого дрогобицького студента Михайла Смоли (1912-1934). Це був талановитий хлопчина, який уже у гімназійні роки проявив хист і великі здібності. Михайло з перших днів навчання у гімназії вступив у Пласт, а згодом і в ОУН, де познайомився із Зеноном Коссаком, який призначив його організаційним референтом повітової екзекутиви ОУН Дрогобиччини. Але в грудні 1932 р. в рамках поліційної акції, пов'язаної зі справою Біласа і Данилишина, Михайла заарештували і цілий рік тримали у в'язницях Львова, Самбора та Дрогобича, де він захворів на туберкульоз. Поліція випустила його 16 грудня 1933 р., а через місяць, на Щедрий вечір 1934 р., М. Смоли не стало. Його похорон 20 січня 1934 р. був надзвичайно великим. За оцінками сучасників, у ньому взяли участь 10 тисяч осіб з усіх міст і сіл Франкового Підгір'я, так що голова траурної процесії вже сягала цвинтаря, а хвіст щойно виходив від його домівки.

Далі, на полі «В3» знаходиться масивний кам'яний надгробок зі стилізованим хрестом. Там похований о. Платонід Філяс, ЧСВВ (1864-1930). Родом він із Сокальщини, з села Доброчина. У 1882 р. вступив до отців Василіян у Добромилі. Там відбув новіціят разом з Андреєм Шептицьким. Як один з найосвіченіших і літературно обдарованих монахів, після священичих свячень о. Платонід поряд з о. Андреєм

став співзасновником і першим редактором церковного щомісячника «Місіонар». Коли була проголошена ЗУНР, цей активний василіянський духівник увійшов до складу Української Національної Ради із законодавчими і контрольними повноваженнями передпарламенту, яка 9 листопада 1918 р. проголосила Західно-Українську Народну Республіку. Також він був одним з авторів Закону «Про вибори до Сейму ЗУНР». Доля ЗУНР нам відома. Пізніше отець взявся за відновлення знищених війною монастирів, духовних навчальних закладів, видавництва і друкарні в Жовкві, звільнення Василіян з ув'язнення тощо. Для цього він витратив дуже багато сил і здоров'я.

Це кладовище стало останнім місцем спочинку для о. П. Філяса, ЧСВВ і ще багатьох василіян, які активно і плідно працювали в Дрогобичі. У його похороні в червні 1930 р. взяли участь митрополит Андрей Шептицький і перемишльський єпископ Йосафат Коциловський.

Дрогобицький доктор Бронислав Козловський колись врятував життя сотням дрогобичан різних національностей та віросповідань. Народився він 15 серпня 1869 р. у Вілянові біля Варшави. Закінчив медичний факультет Львівського університету, де здобув грунтовні хірургічні знання. У 1902 році Бронислав Козловський обійняв посаду директора дрогобицького шпиталю. Дрогобичани знали його не лише як талановитого хірурга, але і як доброго діагноста і консультанта в усіх профілях медицини. Йому кілька разів пропонували працю на медичному факультеті Львівського університету, та він відмовлявся, заявляючи: «Моє покликання – лікувати людей у Дрогобичі».

Б. Козловський був також щедрим меценатом. На його кошти у Дрогобичі збудована інфекційна лікарня, він щедро фінансував розвиток курорту Трускавець, реставрацію дрогобицького парафіяльного костелу святого Вартоломея, та багато іншого. Філантропічна риса доктора виявлялася ще й так: здавен у Дрогобичі щопонеділка проводився ярмарок, і лікар в цей день проводив безоплатний прийом убогих хворих із сільської місцевості. Крім прийому у своїй квартирі, Козловський виходив на Ринок і оглядав нерухомих просто на возах. При Козловському в хірургічному відділенні протягом року виконували близько 800 операцій. Післяопераційна смертність складала 3-4%.

Помер «наш добрий доктор», як називали його дрогобичани, 16 лютого 1935 року. До того в Дрогобичі нікого, мабуть, так багатолюдно не проводжали в останню дорогу. У жалобній процесії грали два найкращі у місті духові оркестри. А ввечері після похорону електричні ліхтарі Дрогобича були затінені чорним крепом.

На кладовищі є і спільні могили. Одна з них – це могила вояків ОУН-УПА. До років Незалежності України могила була закинута сміттям і ніщо на неї не вказувало. Радянський режим робив це свідомо і будь-якими методами хотів приховати від людей останнє місце спочинку місцевих героїв. Та дрогобичани берегли у пам'яті історію цієї братської могили. З повстанням Незалежної України могилу повстанців було відновлено і на ній споруджено високий «козацький» хрест з рожевого граніту.

Закінчуючи розповідь про Дрогобицький некрополь, закликаю усіх берегти древні могили, адже недаремно сказано, що людина помирає тричі: перший раз – коли зупиняється її серце, другий – коли пропадає пам'ять про неї, третій – коли час зрівнює могилу із землею. Цивілізовані нації свято шанують і доглядають некрополі своїх предків, бо «воскресають лиш там, де про могили дбають». ■

Місіонарчик

Слава Ісусу Христу!
Христос Воскрес!

Любі читачі, друзі Місіонарчика! В цьому прекрасному місяці квітні, який тішить нас теплим сонечком, зеленими травами та кольоровими квітами, коли все пробудилося і вирує життям, ми святкуємо найбільше християнське свято «Воскресіння Христове». Отож щиросердечно вітаю вас із цим чудовим святом і бажаю, щоб Воскреслий Христос подарував вашим душам вічну радість:

Христос Воскрес!
Усе радіє,

Сміється сонечко з небес,

Прозора річечка леліє –

Христос Воскрес!

Христос Воскрес!

Ваш Місіонарчик

Дзеркальця душі

Бо коли ти твоїми устами визнаватимеш Господа Ісуса і віруватимеш у твоїм серці, що Бог воскресив його з мертвих, то спасешся.
(Римлян 10,9).

У квітні святкуємо:

7 – Благовіщення Пречистої Діви Марії;

15 – Воскресіння Христове.

ХОЧЕШ - ВІРИ, А НІ - ТО ПЕРЕВІР...

Страусовим яйцем можна нагодувати 10 чоловік.

Першу складану парасольку виготовив англійський майстер і винахідник СамуельФокс у 1852 році.

Нитки «мохер» виготовляють із вовни однорічних кіз ангорської породи.

МІСІОНАРЧИК В ГОСТЯХ

У Львові на вулиці Дністерській є дитяча лікарня для важкохворих дітей, при якій діє бібліотека, до якої щомісяця надходить журнал «Місіонар», а отже, дітки і там мають можливість читати «Місіонарчик». А допомагає в цьому бібліотекар, пані Світлана Володимирівна Сідач, яка заохочує дітей до читання і не тільки... Адже діти пишуть листи до «Місіонарчика» і беруть участь у конкурсах. Так і цього місяця Дмитрик Каптованець з міста Рава-Руська став переможцем у конкурсі «Сторінками Святого Письма».

«Місіонарчик» побував у гостях в бібліотеці, в якій бібліотекар п. Світлана та кілька діточок, які змогли бути присутніми в цей час, гостинно і з радістю зустріли та поспілкувалися з ним. Розповіли дещо про своє життя, а також залишили свої побажання:

Андрійко, 8 років:
Бажаю щастя, здоров'я та успіхів усім.

Максимко, 8 років:
Бажаю всім, а особливо своїм друзям, щоб вони були здорові, щоб зі мною могли бавитись. І щоб Бог завжди був біля нас.

Дмитрик, 10 років:
Бажаю всім бути здоровими, добре вчитися, мати хороших друзів.

Сергій, 17 років:
Піст – це ті пару тижнів життя, коли людина повинна розібратись, що вона робить впродовж свого життя. Ми часто чуємо вислів: «Ти перегнув палицю», коли ображаємо когось своєю поведінкою. Зазвичай, це відбувається через те, що людина занадто сильно хоче досягти своєї мети і тому не помічає оточуючих і, можливо, мимо своєї волі може завдати їм болю. Під час посту потрібно добре обдумати свою поведінку і з усіх сил постаратись зробити її якнайкращою, хоча б чуть-чуть. Тоді краще стане і вам, і вашим ближнім. Щиро бажаю всім під час посту стати кращими, ніж є на даний момент.

Сердечно дякую за щиру розмову та побажання. Бажаю вам якнайшвидше одужати і бути здоровими. Обіцяю молитися за вас, а також звертаюся до вас, любі читачі, з проханням про молитву за тих діточок. Підтримаймо їх разом. Бажаю багато хороших і вірних друзів, любові і добра, а найголовніше – нехай Господь і Пречиста Мати Марія завжди опікується вами.

Християнська символіка пасхальної їжі в українській традиції

Джерело:
«Що кладемо до великоднього кошика»,
Львів. Свічадо. 2012

ПАСКА – найважливіша з усіх великодніх страв.

Це хліб, що символізує Христа та Його Воскресіння. У Євангелії зустрічається декілька згадок про Христа як «Хліб живий, що з неба зійшов» (Йо.6,51). Назва паски містить в собі всю містерію Тайної вечері, жертви Страсної п'ятниці та Світлого Воскресіння – нового переходу, нової Пасхи.

Інші пасхальні страви:

МАСЛО та **СИР** – молочні продукти, які є дарами природи і до їхнього створення людина не докладала особливих зусиль. Як мати годує свою дитину молоком, так сир і масло є символами жертовності та ніжності Бога.

ЯЙЦЕ – символізує незалежність та неповторність кожної людської особи. Як із його замкненого простору народжується життя, так і з материної утроби виходить людська істота. Це – нагадування нам про те, що лише Бог може дарувати життя.

ШИНКА та **КОВБАСА** – символізують вгодоване теля, яке батько зарізав на честь повернення свого блудного сина – неслухняної дитини, яка ховається і в кожному з нас. Розкаяння змусило сина навернутися до Бога та викликало велику радість довгожданої зустрічі з батьком.

ХРІН – його символіка доволі багатозначна. Цей міцний корінь з гострим гіркуватим смаком асоціюється зі здоров'ям та зціленням. Корінь нашої віри – Христове воскресіння. Здоров'я нашої душі також потребує постійної уваги та піклування.

СІЛЬ – один із найнеобхідніших продуктів. Христос закликає нас бути сіллю землі (див. Мт.5,13). Сіль втрачає свою вартість, коли вивітрюється. Християнин має зберігати чистоту свого серця, щоб могти наслідувати Христа.

Крім зазначених страв у великодньому кошику також є:

Свічка – символізує очікування благодаті, нагадує нам, що Христос – «світло світу».

Вічнозелена рослина – барвінок чи мирт (або букшпан) – символ вічного життя.

До пасхальних страв подеколи ставлять освячені у Вербну неділю **гілочки**. Ці вербові гілочки з пухнастими котиками є давньою київською традицією, їх кладуть за ікони, тож вони стають постійним нагадуванням про Воскреслого Господа, нашого Спасителя.

Вишивка – серветки чи рушнички – одна, щоб вкрити кошик всередині, а інша, щоб накрити пасхальні продукти. Вони символізують творчий розум та дбайливі руки господині.

Окрім перелічених складників у великодній кошик не варто класти ще якісь предмети, наприклад, гроші, алкогольні напої, ножі чи інше кухонне начиння. Слід утриматися від спокуси нести до освячення такі речі, бо це, по-перше, не принесе жодної користі, а по-друге, є неповагою до чину благословення у Світлу неділю Пасхи.

ПОЕЗІЯ

Віталій Голіч – учень 5 класу, проживає в м. Володимирі Волинському. Прислуговує у храмі святого Священномученика Йосафата при Василіянському монастирі. А також любить писати вірші, якими радо ділиться з читачами «Місіонарчика».

– Віталіку, коли ти написав свій перший вірш і що тебе надихнуло?

– В четвертому класі, десь взимку, ближче до весни. Надихнуло… Вночі ліг спати, тоді перші куплетики мені вже придумувалися. Потім, як йшов до школи, ще придумав і вже коли прийшов додому, то написав.

– І як він називався?

– «Пияки». Після цього написав вірш «Козаки» десь в березні. Це вже був удома сам, і придумав. До літа ще написав кілька віршів, пізніше якось менше часу стало. Зараз пишу рідше.

– Що тебе спонукає писати, в якому настрої найчастіше пишеш?

– Найчастіше, коли переживаю хвилі великої радості.

– Плануєш ще написати якісь вірші?

– Так. На різні теми, думаю, буду писати.

– Як ти почав ходити до церкви?

– Нас із братом мама навчила ходити до церкви, і так ми вже ходимо з самого дитинства, і зараз обоє прислуговуємо.

– Як ти почав прислуговувати?

– В кінці літа отець Терентій сказав, що ми можемо поїхати в монастир в Луцьк. Під час поїздки він запропонував прислуговувати, я спочатку трохи думав, ну а потім згодився. Я задоволений, адже це нові знання, а також це надихає мене до молитви та роздумів.

–Яке твоє улюблене заняття?

– Люблю читати енциклопедії.

Дякую тобі за розмову. Бажаю Божих Ласк та творчих успіхів, щоб ти написав ще багато гарних віршів і сподіваюся, що ти ще не один вірш розмістиш на сторінках «Місіонарчика».

СПОКУСА

Де б ти не був: на марсі, за кордоном –
Вона усюди своє діло знає.
І куди б ти не сховався,
Спокуса все тебе підстерігає.

І скільки років ти б не тренувався,
Нікуди від неї не сховаєшся.
Бо спокуса – це те саме зло,
І ніколи в житті її ти не позбудешся.

На землі від неї не сховатись.
А що ж тоді робити?
Треба їй не піддаватись,
А мимо обходити.

Її позбудешся лише в раю,
Де не буде земного зла.
Коли люцифер до тебе не дотягнеться,
Й не відлетить від нього його грішна стріла.

27.04.2011р
Віталій Голіч

РАЙ

Із земним життям це не порівняти,
Там така благодать панує.
І у світі ніхто не може знати,
Яка там краса існує.

Як людина своє життя прожила гідно й чесно,
Вона попадає туди,
І бачить казкову країну
Що стає її домом навіки.

Хто ж на землі буде жити розкішно й жадібно,
Прийде і його година.
І попаде він не в Рай, не в Чистилище, а в пекло.
Й не побачить райський світ найкращий, єдиний.

27.04.2011р
Віталій Голіч

Місіонарчикова пошта

Михайло Грущак, 12 років,
с. Верхній Дорожів.

Слава Ісусу Христу! Дорогий «Місіонарчику»! Хочу написати тобі листа і розповісти про себе. Мене звати Михайло, мені 12 років. Проживаю я у с. Верхній Дорожів. Я дуже люблю читати, особливо журнал «Місіонарчик». Він є дуже цікавим і повчальним. Із задоволенням слухаю Богослужіння і проповіді отця Івана у церкві Івана Хрестителя, до якої ходжу кожної неділі. Батьки змалку привчали мене до молитви і до церкви, навчили любити Бога, надіятись на Нього, за що я їм дуже вдячний. Тому хочу поділитися з читачами цього журналу молитвою за батьків, яку, сподіваюся, кожен прочитає і буде молитися щодня.

МОЛИТВА ЗА БАТЬКІВ

Всемилосердний Боже! Дякую Тобі за моїх батьків та за всі добра, які Ти мені подав через них. Вони виховали мене. Навчили мене любити Твої Святі Заповіді та бридитись гріхом. Я люблю їх і хочу їх завжди шанувати і слухати. А Ти, Господи, допоможи мені Своєю Ласкою, щоб я цю постанову виконав.

Благослови їх, Господи, всяким добром та довгим і щасливим життям. Хорони від злого. Дай їм сили перемогти всі труднощі, щоб вони на старості своїх літ діждалися потіхи від своїх дітей, а передусім, від мене. А по смерті прийми їх і мене до Небесного Царства. Амінь!

Дякую тобі щиро, Михайлику, за твого чудового листа. І за всі твої листи, які ти надіслав давніше на конкурс. Дуже тішуся твоїми здобутками і бажаю далі продовжувати в цьому ж дусі. Дякую за надзвичайно гарну молитву і також сподіваюся, що читачі будуть її молитися. Ну а від тебе чекаю ще листів. Всього тобі найкращого.

Павло Бліхарський,
м. Жовква

Слава Ісусу Христу! Дорога редакціє журналу «Місіонар». Я і вся моя сім'я щиро дякуємо за журнал. Мені з братом дуже цікаво читати рубрику «Місіонарчик». Я навчаюся у 6-А класі ЗОШ № 1 м. Жовкви, і також ходжу на тренування по велоспорту. Ми є прихожанами церкви Серця Христового отців Василіян у м. Жовкві. Я і мій брат Михайлик прислуговуємо у нашій церкві, є членами скаутської організації. Дорога редакціє, бажаємо Вам Божого благословення, і чекаємо нових випусків журналу. Слава Ісусу Христу! З повагою: Бліхарський Павло.

Щиро вдячний за листа і гостинність. Тішуся, що любите читати «Місіонарчик», та берете активну участь в житті Церкви. Знаю про організацію скаутів, яка пропонує багато цікавих занять, тому хочу попросити тебе поділитися своїм досвідом перебування в скаутах. Думаю, що читачам буде дуже цікаво дізнатися про цю організацію та перебування в ній, особливо тим, які ще не чули про неї. Отож, бажаю Божого Благословення і чекаю на листи…

КОНКУРС

Шановний читачу, продовжуємо конкурс «Сторінками Святого Письма». Ці запитання стосуються 1-3 розділів Євангелії Господа Нашого Ісуса Христа від Матея.

НА ПЕРЕМОЖЦІВ ЧЕКАЮТЬ НАГОРОДИ!!!

У жеребкуванні візьмуть участь тільки ті, хто дасть правильні відповіді на всі запитання.

ВІДПОВІДІ НАДСИЛАТИ ЗА АДРЕСОЮ:
79019 Місіонарчик, Свято-Онуфріївський монастир Отців Василіян, вул. Б. Хмельницького, 36, м. Львів.

Найактивніші учасники, які надішлють щонайменше 3 листи з відповідями (на завдання з різних номерів журналу), візьмуть участь у розіграші супер-призу.

Наступний розіграш супер-призів відбудеться у травні 2012 р. Оцінюватимемо роботи за місяці з листопада 2011 р. по квітень 2012 р.

Не забудь вказати свої адресу, номер телефону та скільки тобі років.

ГЛАВА 1

1) Скільки було поколінь від Авраама до Давида?
   а) 12;
   б) 18;
   в) 14.

2) З ким була заручена Марія?
   а) з Йосифом;
   б) з Филипом;
   в) з Марком.

3) Від кого була вагітна Марія?
   а) від Йосифа;
   б) від Святого Духа;
   в) це невідомо.

4) Коли Йосиф хотів відпустити Марію, хто з'явився йому уві сні?
   а) ангел Господній;
   б) голос Божий промовляв до нього;
   в) він не хотів її відпускати.

5) Що означає ім'я Еммануїл?
   а) правдивий пастир;
   б) вічний;
   в) з нами Бог.

Заповни таблицю, виріж (або перемалюй) та надішли в редакцію:

КВІТЕНЬ 2012 (Євангеліє від Матея)							
	№ запитання					Прізвище	
№ глави	1	2	3	4	5	Ім'я	
1						місто/село	
2						номер телефону	
3						вік	

«СТОРІНКАМИ СВЯТОГО ПИСЬМА»

ГЛАВА 2

1) Де народився Ісус Христос?
а) в Назареті;
б) в Вифлеємі Юдейському;
в) в Капернаумі.

2) Звідки йшли три мудреці?
а) із заходу;
б) з півночі;
в) зі сходу.

3) За чим слідували мудреці до Ісуса?
а) за зорею;
б) за місяцем;
в) за вітром.

4) Які скарби піднесли мудреці Ісусу?
а) шовк, миро, золото;
б) золото, ладан і миро;
в) шовк, ладан і золото.

5) Чому мудреці пустились іншою дорогою?
а) бо вона була ближчою;
б) хотіли більше побачити світу;
в) бо були попереджені вві сні.

ГЛАВА 3

1) Чим кормився ЙоанХреститель?
а) сараною й диким медом;
б) в нього не було потреб у їді;
в) рибою та диким медом.

2) В якій річці він хрестив людей?
а) в Дунаї;
б) в Йордані;
в) в Нілі.

3) Чому Ісус прийшов із Галилеї на Йордан до Йоана?
а) щоб покликати до себе в учні;
б) щоб проповідувати;
в) щоб охреститись.

4) Чи охрестив Йоан Ісуса?
а) ні;
б) так;
в) так, але іншого дня.

5) «Це Син мій любий, що я його…»
а) вподобав;
б) до вас послав;
в) передбачив.

ВІДПОВІДІ НА ЗАПИТАННЯ КОНКУРСУ ЗА МІСЯЦЬ ЛЮТИЙ:

Глава 7: 1) а; 2) б; 3) в; 4) б; 5) а;
Глава 8: 1) в; 2) б; 3) а; 4) в; 5) б;
Глава 9: 1) а; 2) в; 3) б; 4) в; 5) б.

ПРИЗИ ОТРИМАЮТЬ:
Христина Ткачик (м. Судова Вишня);
Соломія Шепіда (с. Верхнє Висоцьке);
Дмитро Каптованець (м. Рава-Руська).

ВЕСЕЛИНКИ

ПІСЛЯ УРОКІВ

– То кого ж сьогодні викликали?
– Тебе, матусю.

НЕ НАЙГІРШИЙ

– Мамо, мене вже більше не звуть найгіршим учнем.
– Молодець, синку, ти став краще вчитись?
– Ні. До нас прийшов новий хлопчик, який вчиться ще гірше.

НА УРОЦІ

Вчитель розказує учням:
– Місяць дуже великий. На ньому могли б розміститися мільйони людей.
Малий Петрик зітхнув.
– Чого це ти зітхаєш? – здивувався вчитель.
– А що робитимуть ті бідні люди, коли місяць стане серпиком?

«СПОРТСМЕН»

На уроці фізкультури вчителька запитала учня:
– Який вид спорту тобі найбільше подобається?
– Купання, – відповів учень.

КРОСВОРД «СВЯТКОВИЙ»

Три крапки замініть словом зі Святого Письма чи пісні

Підготувала Леся ШТИКАЛО

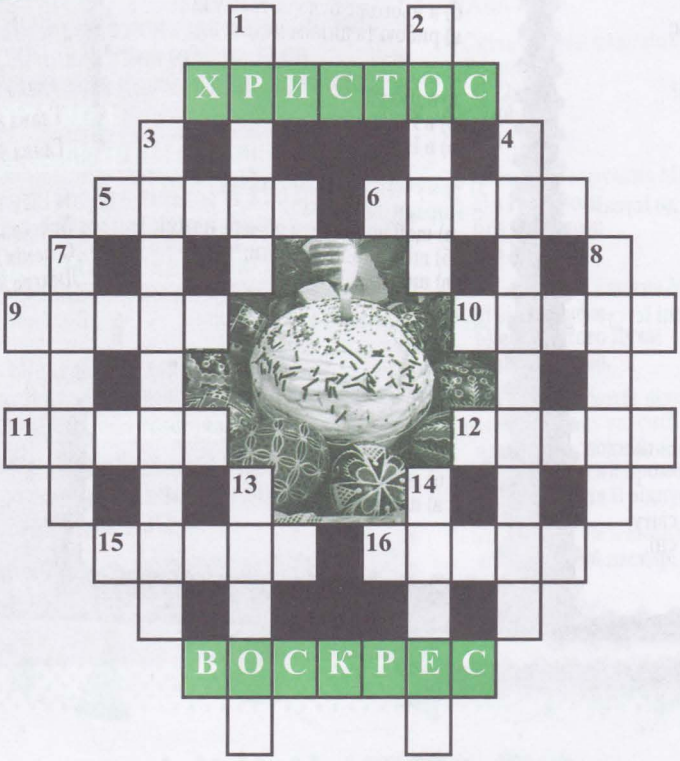

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 5. Ім'я святого Петра до того, як він став учнем Ісуса Христа. 6. Якже настав вечір, прийшов заможний чоловік з Ариматеї на ім'я …, що й сам став учнем Ісуса. 9. Євангелист. 10. Якже минула субота, … Магдалина, Марія, мати Якова, та Саломія купили пахощів, щоб піти та намастити його. 11. Христос воскрес! В усіх серцях росте … і щирість слів, щасливий блиск у всіх очах, на всіх устах веселий спів. 12. Спішить до церкви гурт людей Христу віддати … й поклін. 15. Чути крики і … із землиці чути стон, Юда зради доповнив і веде уже катів. 16. Предмет, куди кладуть паску, масло, сир, ковбаску для посвячення.

ВЕРТИКАЛЬНО: 1. Хліб, який посвячує священик у день Пасхи, а роздається вірним у Томину неділю. 2. Христос воскрес! Христос воскрес! Поспішають три Марії рано з миром в тій надії, що Ісуса намирують, но при гробі … чують: сталось чудо всіх чудес: Христос воскрес! Христос воскрес! 3. Вищий урядовий і судовий орган в юдеїв, якому всі вони зобов'язані були підкорятися. 4. Автор пісні «Христос воскрес! Під неба звід» отець Йосиф … . 7. Та первосвященики й старші намовили … просити за Варавву, а Ісуса – видати на смерть. 8. Єрусалим – …, Оливна – гора, Кедрон – потік. 13. Христос воскрес! Радійте діти: біжіть у поле, у садок, збирайте зіллячко і квіти, кладіть на Божий хрест …! 14. Частина вівтарного підвищення перед іконостасом.

Відповіді на загадку «Пісні на Великий піст», опубліковану у числі за березень 2012 року:
1.Петро. 2.Киринейчик. 3.Спаситель. 4.Година. 5.Голгота. 6.Народ. 7.Небо. 8.Серце. 9.Чаша. 10.Жаль. 11.Світ. 12.Біль. 13.Воля.

Номер підготував:
бр. Юстин Борис, ЧСВВ

Допомагали: Павло Білик, Віталій Павлучкович.

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

**О, Божественне Серце Ісуса!
У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.**

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішний день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

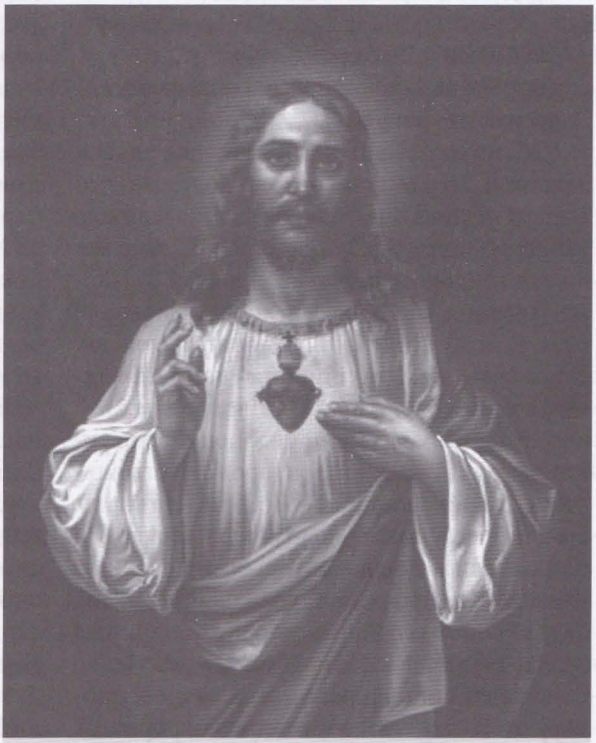

Ось Серце, що так полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на квітень

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб багато молодих людей змогли відповісти на поклик Христа наслідувати Його у священстві та чернечому житті.

МІСІЙНИЙ: Щоб воскреслий Христос був знаком непохитної надії для мешканців африканського континенту.

МІСЦЕВИЙ: Щоб християни різних конфесій працювали над зміцненням миру та встановленням єдності Церков.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на травень

(З благословення Святішого Отця)

Підготував о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб суспільство підтримувало ініціативи, які захищають і посилюють роль сім'ї.

Святий апостол Павло порівнює зв'язок Христа і Церкви на основі подружнього життя, називаючи цей зв'язок «великою тайною» (пор. Еф.5,32). Справді, людське життя глибоко закорінене у родині. Недарма Писання каже, що «недобре чоловікові бути самому» (Бут.2,18), і «полишає чоловік свого батька і матір і пристає до своєї жінки і стануть вони одним тілом» (Бут.2,24; пор. Мт.19,5-6). Саме від здорових стосунків у родині залежить здоров'я і стабільність кожної поодинокої особи. На жаль, в сучасних умовах люди часто керуються не Божими заповідями, а своїми власними уявленнями про життя: розлучення, вільні, також і позашлюбні, стосунки, подружня зрада, неприродні зв'язки стали не тільки повсякденністю нашого життя, а ще й пропагуються через засоби масової інформації, а часто стають складовою програм політичних сил, які ці явища узаконюють, критикуючи природні зв'язки між чоловіком і жінкою, традиційні сімейні та моральні цінності. Тому ми покликані молитися за всіх людей, щоб у їхніх серцях утверджувалися погляди, завдяки яким зрозуміють, приймуть і підтримуватимуть ініціативи, які захищатимуть та посилюватимуть роль сім'ї та християнської моралі.

МІСІЙНИЙ: Щоб Марія, Цариця світу і Зоря Євангелізації, супроводжувала всіх місіонерів, які проповідують її Сина Ісуса.

Одного разу Пресвята Богородиця звернулася до слуг, які услуговували під час весілля в Кані Галилейській: «Що лиш скаже вам, – робіть» (Йо.2,5). Наслідком довір'я слуг до слів Божої Матері стало вирішення проблеми в обставинах, які склалися в тій родині. Це слово Марії звучить для кожного учня Христового, особливо для того, хто покликаний відкрити Христа і світло Його Євангелія тим, які ще перебувають в темряві. Кожного місіонера Марія знову і знову підбадьорює своєю покорою, тихістю, любов'ю і словом. Саме завдяки цьому підбадьоренню долаються великі перепони в проповідуванні Божого Слова. Насамперед це прихованість майбутнього, коли місіонери не знають наслідків своєї праці і часто виглядає, що їхня проповідь даремна; також, коли зустрічають серйозні перепони, злобу, протести, а навіть небезпеку смерті. Молімося, щоб наші місіонери завжди звертали свій погляд до Матері Христової, а в їхніх серцях відлунювали слова Марії «що лиш [Христос] скаже вам, – робіть». Тоді збудуться слова святого Євангелія: «Ось такий початок чудес учинив Ісус... і велич тим свою об'явив, – тож і учні його увірували в нього» (пор. Йо.2,11).

МІСЦЕВИЙ: Щоб відпустові центри в Україні дедалі більше причинялися до євангелізації нашого народу.

Ісус Христос звертається до юнака, який запитує його про вічне життя: «Якщо хочеш бути досконалим, піди, продай, що маєш, дай бідним, і будеш мати скарб на небі; потім приходь і йди за мною» (Мт.19,21). І ще багато разів Христос закликає кожного, хто хоче осягнути Царство Боже, наслідувати Його. Тому Церква у самій своїй природі є спільнотою, яка знаходиться у постійній мандрівці, паломництві назустріч Богу. Щонайменше, кожної

неділі ми покидаємо свої домівки й вирушаємо в паломництво до парафіяльного храму. І коли йдемо на прощу до великих відпустових місць, виявляємо глибинну природу Церкви. Але як необхідно, щоб відвідуючи такі відпустові місця, ми глибоко переймалися Словом Христовим і несли Божу науку до своїх міст, сіл, осель. Тому з'єднаймо свої серця в молитві, щоб відпустові центри в Україні дедалі більше причинялися до євангелізації, щоб у них концентрувалися найкращі проповідники, сповідники, а також щоб якомога більше людей спрямовували свої кроки саме до цих осередків духовності, миру і християнської віри.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ТРАВЕНЬ

МУЧЕНИЦЯ ІРИНА

Свята Ірина, дочка правителя Лікінія з міста Магдонії, жила в I столітті і мала поганське ім'я Пенелопа. Вчителем Пенелопи був Апеліан, християнин, який часто розповідав їй про Христа і Його вчення. Господь послав дівчині чудесне об'явлення: голуб з оливковою гілкою, орел з вінком і ворон зі змією. Вчитель пояснив це так: «Голуб – це доброчинність, лагідність, цнотливість. Оливкова галузка – благодать Хрещення. Змія, принесена вороном – диявол, який ополчиться і принесе дівчині гоніння. Господь бажає бачити її своєю нареченою і вона перенесе багато страждань за Нього». Після цього Пенелопа відмовилася виходити заміж, прийняла Хрещення з рук апостола Тимофія, учня апостола Павла, і була названа Іриною.

Після Хрещення Ірина почала переконувати своїх батьків прийняти християнську віру. Мати дуже раділа цьому. Але батько з часом почав вимагати, щоб донька поклонялася поганським богам. Коли Ірина рішуче відмовилася, розгніваний батько наказав зв'язати її і кинути під ноги коням. Та коні відразу зупинилися, а один кинувся на Лікінія, схопив його зубами за руку, вирвав з плеча, а його самого почав топтати копитами. Тоді дівчину розв'язали і за її молитвами Лікіній став здоровим. Побачивши чудо, він, дружина і ще біля 3 тисяч чоловік увірували в Христа і відреклися від поганських богів.

Новий правитель міста Седекій заборонив святій проповідувати Євангелію, а коли Ірина відмовилася, її кинули в рів, який кишів отруйними зміями і скорпіонами. Десять днів свята ісповідниця перебувала там, але залишилась неушкодженою. Це чудо правитель назвав чарівництвом і наказав розрізати святу Ірину пилою, але пили одна за одною ламалися. Нарешті від четвертої пили тіло покрилося кров'ю. Тоді Седекій з насмішкою сказав: «Де ж твій Бог, коли в Нього є сила, нехай Він допоможе тобі». Несподівано здійнялася буря, почалася страшна злива і багато поган увірувало в Христа, а народ повстав проти мучителя.

Після цього свята Ірина пішла проповідувати в Калліуполь та Ефес, де Господь відкрив, що наблизився час її кончини. Вона пішла за місто в гірські печери й увійшла в одну з них. Коли на четвертий день християни ввійшли в печеру, то тіла святої Ірини там не знайшли. Сам Господь вознісїї на небо.

ПРІОРИТЕТ – ПЛЕКАТИ ДУХОВНІСТЬ СВЯТОГО ВАСИЛІЯ

2-7 березня відбувся перший візит новообраного протоігумена Провінції Найсвятішого Спасителя отців Василіян в Україні до Головного осідку Василіянського чину святого Йосафата в Римі.

Під час зустрічі із Протоархимандритом о. Василієм Ковбичем та його радниками отець Протоігумен акцентував, що пріоритетом Провінції є плекати духовність згідно із вченням святого Василія Великого, покровителя Чину. О. Пантелеймон подякував за гостинність і попросив про молитву за Провінцію Найсвятішого Спасителя, яка налічує п'ятдесят відсотків ченців усього Василіянського Чину. Отець Протоархимандрит, детально ознайомившись із програмою діяльності, дав цінні пропозиції та склав найщиріші побажання і поблагословив усіх ченців Провінції на плідну працю. У рамках візиту отець Протоігумен зустрівся із студентами-василіянами з України, які навчаються в університетах Риму та запевнив їх у повсякчасній молитві і турботі з боку Провінційної Управи.

Також отець Протоігумен із супроводжуючими особами відвідали головні римські базиліки та відслужили Божественну Літургію в каплиці Благовіщення Пресвятої Богородиці Ватиканського Радіо. Протоігумена супроводжували Провінційні Радники отці Василій Тучапець, ЧСВВ та Макарій Флячок, ЧСВВ, а також о. Роберт Лисейко, ЧСВВ, ректор Василіянського Інституту Філософсько-Богословських Студій. ■

ВЕЛИКОПОСНА МІСІЯ У СКАРО

о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

1-4 березня цього року відбулася великопосна місія для вірних семи василіянських парафій у мальовничій місцевості Скаро (Skaro) в Канаді-Альберті, приблизно за 100 км від Едмонтона. Її провів о. Миколай Микосовський, ЧСВВ на прохання о. Гавриїла Габера, ЧСВВ, колишнього тамтешнього пароха, а тепер Протоігумена Провінції Пресвятого Серця Христового в Канаді.

Провідною темою місійних наук була молитва як така: важлива роль молитви у Католицькій Церкві; постійна побожність; ранішні й вечірні молитви; молитва як засіб скріплення подружжя; Божественна Літургія як найкраща спільна молитва християн. Саме молитва є основою духовного християнського життя.

Закінчилася свята місія в неділю. Після Служби Божої о. Протоігумен подякував о. Миколаю за проведену місію, а відтак присутні отримали Повний Відпуст і благословення свяченою водою. Найостаннішим етапом став традиційний спільний обід у просторому парафіяльному залі, де були присутні численні учасники місійних наук, брати-студенти з едмонтонського василіянського дому студій. Також це була прощальна зустріч із колишнім парохом о. Гавриїлом Габером, ЧСВВ, який у найближчому часі відправиться до Вінніпега виконувати уряд Протоігумена. ■

МІСТИЧНА ТРОЯНДА ГОСПОДНЬОЇ ЛЮБОВІ...

о. Тарас ГРИЦІВ, парох
Галина ОХОЦЬКА,
м. Ходорів

Сьогодні засоби масової інформації рясніють тривожними повідомленнями, де час від часу зустрічається слово «криза» – криза економічна, енергетична, політична. Але основою всіх цих криз і чи не найстрашнішою з них є криза духовності та моралі, криза любові. Як писав Бернард Шоу, ми навчилися літати, як птахи, плавати, як риби, але не навчилися жити, як люди. Серед Божих Заповідей найважчою є Заповідь любити ближнього, як самого себе. Якби ми змогли не кажу полюбити, а бодай почути, зрозуміти один одного – нам було б легше долати негаразди і перешкоди, а навколишній світ засяяв би всіма барвами веселки.

Дуже холодний, по-справжньому лютневий вечір... Надворі, як кажуть старші люди, мороз з очима... Але у приміщенні Ходорівського Народного дому «Просвіта» ім. Зеновія Кецала панувала тепла родинна атмосфера. Бо хіба може бути інакше, коли йдеться про свято?! Завітали до Ходорова отець Володимир Кусий, ЧСВВ із церкви Святого Андрія у Львові, його вихованці, молодіжне Марійське товариство «Містична Троянда» та широко відоме вокальне тріо «Родовід».

Преподобний отець Володимир Кусий, ЧСВВ є духівником «Містичної троянди». Отець добре знайомий ходорівчанам, адже приїздив сюди на реколекції. Він відноситься до категорії духовних осіб, які про складне говорять дуже просто і щиро. Кожне його слово є свідченням глибокої віри. Але, водночас, воно не закостеніле –

бо виходить із тонкої, чистої, щирої душі та люблячого василіянського серця.

Ходорівчанам добре відома книга «14 зустрічей з Ісусом Христом», автором якої є отець Володимир. Розважання про терпіння Спасителя, Його Хресну Дорогу проводяться священиком, але під кутом зору досвідченої людини. Коли роздумуєш прочитане, сльози виступають із очей, а в жилах холоне кров. Христос – це Богочоловік… Але ж Ісус – це Людина… Як же ж треба було любити нас, людей… Тому кожний, хто зветься християнином, повинен бути втіленням безмежної Христової любові, іскоркою світла світу.

Цього вечора о. Володимир, дякуючи всім ходорівчанам, яких давно знає і любить, довів присутнім у залі, що не лише бездоганно володіє проповідницьким хистом, але є неперевершеним майстром співаного Божого слова. Бо зачарував усіх його лагідний оксамитовий голос та спокійна манера виконання відомих і сучасних духовних творів.

Мандрівкою духовними традиціями повели ходорівчан молоді юнаки і дівчата, учасники товариства «Містична Троянда». На сцені оживали давні звичаї українського народу, його любов до рідної землі, до природи. Давні пісні газдам, газдиням, дівчатам дарувало чудове вокальне тріо «Родовід», щиро співаючи та віншуючи старовинними побажаннями. Здавалося, що прекрасний спів та оригінальний голос чарівних жіночок лине далеко поза земні простори.

А далі були щирі слова вдячності отця Тараса Гриціва, пароха церкви Святих Володимира і Ольги та блаженної мучениці Тарсикії, всіх присутніх ходорівчан та, звичайно, чудові живі квіти. Люди розходились, зігріті світлом християнської любові, котрі залишили всім нам гості зі Львова.

Життя людське – то човен в океані
В обіймах хвиль і штормових вітрів,
За мріями, мов зорі у тумані,
Пливе до незбагненних берегів.

Щоби не схибити, не потонути,
Триматись мужньо, що б там не було,
Душею треба віру осягнути,
Добром у серці подолати зло.

Різдво Христове – світло розуміння,
Надія, що дає Творець усім,
Адже Христос – то Істина й Спасіння:
Йому дозвольмо увійти в наш дім.

Всечесний отче, Вам подяка й шана,
Чудові квіти та уклін земний.
Що в Ходорів сьогодні завітали,
Дарма, що і мороз, і сніговій.

Ви – діамант, який в руці Господній
Набув безцінних граней чарівних…
Одну із них явили нам сьогодні –
Дар співака і музиканта хист.

Апостольство Христового учення –
Ваш вибір у буденному житті.
Господь Вам дав Своє благословення,
Додасть і сил, щоб не звернуть з путі.

В лютневий час, крізь крижані окови,
Крізь тлінність бездуховного буття
Містичною трояндою любові
В серцях нехай прозріє каяття.

Нехай міцніє християнська віра –
Чеснот людських основа повсякчас.
Від храму Ольги та Володимира
Вам вдячні паства та отець Тарас.

БОЖЕ МИЛОСЕРДЯ

о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ

Продовження,
початок в ч. 3 за 2012р.

Усе наше життя свідчить про Боже Милосердя. Вже пророк Ісая написав: «Чи може мати забути свою дитину?.. Та хоча б вона й забула, Я тебе не забуду» – говорить Господь» (49,15). Та й через пророка Єзекиїла промовили Божі уста: «Клянусь, як то живу Я, – не бажаю смерті грішника; бажаю, щоб він відвернувся від своєї поведінки і жив» (33,11).

Чи Ісус відкинув якогось грішника, що каявся? Ніколи! Він сам заявляє: «Я прийшов, не щоб праведників кликати до покаяння, а грішних!» (Лк.5,32). Ісус їсть із ними, розгрішає їх від гріхів, наказує прощати їм навіть «сімдесят разів по сім» (Мт.18,22), тобто завжди. І, врешті, вмирає на хресті за наші гріхи. А наше життя, наше християнське покликання чи не є доказом Христового Милосердя?

Так, Боже Милосердя безмежне, незглибиме, незбагненне, довготерпеливе. Людська злоба і гріхи мають свої границі, а Боже Милосердя їх не має. І цю правду возвеличує святий Іван Золотоустий: «Для Божого Милосердя немає міри і не можна висловити його доброти... Море, яке б велике воно не було, все-таки має межі, а Боже Милосердя – безмежне».

Молитва сестри Фаустини: «Скільки разів мої груди зітхнуть, скільки разів моє серце стукне, скільки разів моя кров запульсує в моєму організмі, стільки тисяч разів прагну поклонятися Твоєму Милосердю, о Пресвята Трійце. – Я прагну перетворитися у Твоє Милосердя і бути Твоїм живим відбитком, о Господи; хай ця найбільша Твоя ознака, незглибиме Твоє Милосердя, пройде через моє серце і душу до ближніх. – Допоможи мені, Господи, щоб мої очі були милосердними, щоб я ніколи не підозрювала і не судила за зовнішнім виглядом, а бачила в душах ближніх прекрасне і приходила їм на допомогу. Допоможи мені, щоб мій слух був милосердним, щоб я була чуйною до потреб ближніх, щоб мої вуха не були байдужими до болю і до стогонів ближніх. Допоможи мені, Господи, щоб мій язик був милосердним, щоб я ніколи не говорила про ближніх погано, а для кожного знаходила слово втіхи і пробачення. – Допоможи мені, Господи, щоб мої руки були милосердними і повними добрих вчинків, щоб я уміла чинити тільки добро ближньому, брати на себе важчу, мозольнішу працю. – Допоможи мені, аби мої ноги були милосердними, щоб я завжди поспішала на допомогу ближнім, забуваючи про власну втому, щоб мій справжній відпочинок був у служінні ближнім. Допоможи мені, Господи, щоб моє серце було милосердним, щоб я співчувала усім стражданням ближніх. Нікому не відмовлю у співчутті, буду щиро спілкуватися навіть з тими, про яких знаю, що зловживатимуть моєю добротою, а сама зачинюся в Наймилосерднішому Твоєму Серці. Про власні страждання буду мовчати. Хай Твоє милосердя спочине у мені, мій Господи. – Сам наказуєш мені вправлятися в трьох ступенях милосердя; перше: милосердний вчинок – будь-якого плану; друге: милосердне слово – якщо не зможу дією, то словом; третє: молитва. Якщо не зможу допомогти дією ні словом милосердя, то завжди зможу молитвою. Молитвою досягну навіть туди, куди не можу дійти фізично. – О, мій Ісусе, переміни мене в Себе, бо Ти можеш усе».

Далі буде

«СПІВАЙТЕ ГОСПОДЕВІ ПІСНЮ»

■ Молодіжно-дитячий хор «ХЕРУВИМИ».

Ігор СКЛЕНАР

«Співайте Господеві нову пісню. Хваліте Його в Його величі безмежній» (Пс.149,1; 150,2)

«Херувими» – це перший дитячий церковний хор, створений на теренах колишнього Радянського Союзу. Приємно, що саме у Львові вперше пролунала хвала Богу устами української молоді. Так юні львів'яни – цвіт нації та її надія – долучилися до відродження Української Греко-Католицької Церкви.

У 1990 р. завдяки ініціативі диригента Олега Жука та з благословення тодішнього Протоігумена Чину святого Василія Великого о. Василя-Богдана Мендруня було прослухано й залучено багато дітей до церковного співочого колективу при монастирській церкві святого Онуфрія у Львові. Для праці хору о. Мендрунь придбав піаніно – й почалися щоденні репетиції. Батьки дітей та керівництво колективу організували літній табір у селі Дубина на Львівщині. Там молодь мала можливість вивчити співану святу Літургію. Табір був родинний, адже на прохан-

ня диригента Олега Жука батьки чудово організували табірне життя. Через три місяці копіткої праці молоді львів'яни вперше виступили на храмовому святі в церкві святого Онуфрія. Цю подію можна вважати справжнім «днем народження» хору «Херувими» (свою назву співочий колектив отримав після дворічної діяльності – за порадою одного з батьків).

Протягом наступного року невтомно працювали диригент і хористи, щоб досконало вивчити святу Літургію та інші духовні вокальні твори. 1 квітня 1991 року «Херувими» вперше співали Службу Божу з єромонахом Йосифом Будаєм. Відтоді хор стає щоразу популярнішим і бере активну участь у святих Літургіях у львівських храмах святої Анни, святого Дмитрія, святого Андрія, святого Іллі, святого Михаїла.

В Рогатині на Івано-Франківщині «Херувими» побували у 1992 р. Там хор співав Службу Божу і це стало важливою подією в житті УГКЦ. Серця присутніх переповнювали щирі духовні почуття від замилування дитячими голосами. «Херувими» співали святу Літургію також у Тернопільській області, в Лозівці, родинному селі диригента. Його жителі радо слухали прекрасний спів дітей та із сльозами дякували їм.

Завдяки неустанній праці хор поповнив свій репертуар духовними та світськими вокальними творами. У його виконанні вперше у Львові прозвучала Меса австрійського композитора Й. Райнбергера.

Розширилася географія гастрольних турів творчого колективу. Зокрема в 1995 р. «Херувими» виїхали за кордон – у Перемишль (Польща). Там співали святу Літургію в катедральному соборі УГКЦ із преосвященним владикою Іваном Мартиняком. Українська громада міста була приємно вражена й тепло прийняла хористів. Водночас «Херувими» налагодили зв'язок із співочими колективами Білорусі й Молдови. Наступного року хор побував у місті Венгожево (Польща), куди його запросили отці Василіяни на святкування Водохреща. «Херувими» співали Службу Божу, а також взяли участь у фестивалі «Gerody» і стали його дипломантами. На запрошення о. Павла Когута хор мав гастролі у Франції: співав одинадцять концертів, а також Літургії в греко-католицьких та римо-католицьких храмах. Отець Когут організував поїзду «Херувимів» до міста Марпінген (Німеччина), де зібралося чимало співочих колективів. Концерт хору високо оцінили німецькі музиканти й громадськість міста.

Із 1996 до 2007 р. «Херувими» тісно співпрацювали з німецькою організацією «HeVe». На запрошення цієї спільноти хор виступав у багатьох містах Баварії. Також співочий колектив «Херувими» побував із концертами в Італії. У 1999 р. хор став членом Міжнародної хорової організації «Pueri Cantores» і тоді ж – дипломантом Міжнародного фестивалю «Cantus-99» в австрійському Зальцбургу. Із 1999 р. хор є учасником різдвяного фестивалю «Велика коляда» у Львові. А ще він брав участь у Міжнародному хоровому фестивалі «Мрія», фестивалях «Великодні дзвони» та «Різдвяна зірка». За час своєї діяльності «Херувими» виступали на концертах, присвячених видатним подіям в Україні: 400-ліття Берестейської Унії, святкування Дня Львова, вшанування воїнів УПА, 185 річниці від дня народження Маркіяна Шашкевича, а також на посвяченнях державних та релігійних установ.

Ось уже понад двадцять років лунає пісня хвали Богові устами української молоді. Нехай же ніколи не вмовкає вона на нашій землі.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Підготувала Олена Ковальська

В 1939 році, як і цього року, свято Пасхи припало на квітень. Такими словами і короткою наукою привітав усіх читачів Місіонаря редактор, о. Пахомій Борис,ЧСВВ:

В день світлого Христового Воскресения засилаємо Вам, усі наші Читачі, щирі побажання великих Божих благодатей. Так, як воскресший Христос по Своїм воскресенні звеселив Своїх апостолів і учеників, так нехай звеселить і Вас, так нехай прожене з Ваших родин, з Ваших сердець усякий смуток, усяку журбу. Так, як Христос побідив усе лихо, усю людську ненависть і смерть саму, так нехай і Вам поможе покопати й розвіяти всяку біду, всякі злидні, щоб не знали Ви лиха в себе вдома, щоб не зазнали напастей, прикрощів від нікого з чужих. – Над усе ж нехай воскресший Господь зо свого Воскресения дасть сили душам Вашим до чесного, ревного, побожного християнського життя!

«СМЕРТІЮ СМЕРТЬ ПОПРАВ»

Людська злоба ликувала. Вороги Христа, що Його ненавиділи, вкінці зловили Його. Розпяли, замучили й поховали. І на гробі Його лежав уже тяжкий камінь. Для повного свого спокою й печатьми гріб запечатали й сторожу коло гробу поставили.

Позбулися Його й зітхнули. Вже будуть мати спокій. Зате Його вірним приятелям руки опали. Вони так на Нього надіялися! Мрії снували при Нім про рятунок Ізраїля, про свободу свою. Й мрії ті розвіялися, як той дим. Їх мрії там, на

Голготі, під тяжким каменем, пропащі разом з Ним, разом з Його життям.

Аж завитав ранок Воскресної Неділі. Коли вже декотрі, кинувши все, зачали розходитися з Єрусалиму, тоді саме сталося щось несподіване. Приятелі Христа самі собі не вірили, а на ворогів Христа напав невимовний жах, їх утіха була завчасна. Вони вже ликували, що позбулися Месії, а Він однаково ж живий. Напевно живий. Оповідали переполошені жовніри, ті саме, що мали сторожити гробу, доки в нім не розложиться Його тіло.

Показалося, що їх думки за короткі, сила їх за мала. Сила Бога живого понад усе. Його сила така велика, що будує архитвори там, де чоловік зробив руїну, що дає життя там, де чоловік завдав смерть. – Своєю смертю Христос Бог смерть саму побідив.

Христове Воскресення це безнастанна наука для нас про Божу силу. Це потіха для нас особливо в теперішніх часах. Виглядає, що злоба людська на світі зовсім взяла верх. Терплять люди зовсім невинно. Кривди спадають на людей зовсім несправедливо. Буває, що світ перед нами затемнюється, що виходу нема, що треба буде зовсім згинути.

Так подумав би тільки той, хто забув би про те, що над нами сила Бога, що смертю й смерть поправ. Він сьогодні Той Сам, що тоді, коли славно воскрес з гробу, приваленого каменем.

Силою Христа Бога бодрімся. Христос Господь, той що вчора, той й сьогодні, той буде й повік. Вічний Бог всемогучий, що в Його руках смерть і життя, сильний поставити те, що люди розсипали в руїну, сильний воскресити те, що померло. Воскресший Христос надія й сила кожного з нас, надія й сила всіх народів! ■

Христос воскрес!

(редактор о. Пахомій Борис, ЧСВВ. Місіонар, ч. 4, 1939)

Христос воскрес! Христос воскрес!
Із уст усіх звенить-несесь…
За нас страдав – життя віддав,
У третій день із гробу встав!

Христос Воскрес! Щасливий день!
Несеться голос дзвонів гень…
І сонце сяє – скрізь весна
Христос Воскрес! Зове вона…

Христос Воскрес! Радість в округ.
Село і гай, поля і луг.
Зелень і квіт – неначе рай!
Христос Воскрес! Голосить май.

Христос воскрес! Серденька всі
Його ласкою стрійні-святі.
«Воскрес!» голосять «воскресе!»
«Він нас спасе! Він нас спасе!»

(о. Володимир Величковський. Місіонар,ч.4,1930)

У 3-й Тиждень по Пасці Свята Церква в особливий спосіб вшановує святих жон-мироносиць і праведних Йосифа Арімафейського і Нікодима – таємних учнів Христових.

Коли Господь ходив з проповіддю, навколо нього завжди було багато людей. Деякі підходили, слухали й відходили. Але серед численного народу була група жінок, що відрізнялися від інших. Вони супроводжували Божественного Вчителя не тільки для того, щоб слухати Його Слово, але й з любов'ю служити Йому. Вони піклувались про нічліг, їжу та пиття, «служили Йому з майна свого» (Лк.8,3). Саме ці жінки рано-вранці поспішали до гробу Спасителя з миром і ароматами, щоб помазати його тіло, та удостоюються бачити Воскреслого Господа. Тому і названі вони мироносицями.

Не тільки пахуче миро несли вони до гробу Спасителя. Вони несли свою велику віру, непохитну вірність, співчуття, милосердя і любов. Не зникли у світі ні вірність, ні любов. Вони – як і турбота, самовідданість, милосердя, доброта, – завжди пов'язані з образом жінки.

УЧАСТЬ ЖІНОЦТВА В ХРИСТІЯН. ДІЛАХ.

Місячне наміреження.

Бог призначив жену на помічницю мужеви. Так-бо стоїть написано на першій сторінці історії людства.

З сього Божого призначеня жена є матірю діточкам і для них, особливо в перших літах є ангелом хоронителем. Жена є товаришкою мужеви в спільному родинному житю: вона веселить його в радісних хвилях, потішає в сумних, помагає в трудах, доглядає в недузі; вона бере на себе переважну часть праці в домашнім огнищи і в релігійнім та моральнім вихованю потомства.

Святе Письмо дає великі похвали добрій жінці: «Хто знайшов добру жінку, знайшов добро й одержав ласку від Господа. – Чесна жінка вінок чоловікови, а ледача мов та гниль в його костях. – Розумна жінка дім свій будує, а дурна розвалить його своїми руками. – Хто знайде чесну жінку, дорожша і ціннійша вона від дорогоцінного каменя».

Але доброю жінкою буде тільки така, що виховується в Божій релігії. Релігія вказує жені і все її пригадує на високе її призначенє; релігія просвічує її розум Божою наукою; релігія ушляхотнює її серце і характер; релігія боронить її від упадку; релігія ратує її в гіркій недолі; релігія дає її витревати в добрім житю серед найтяжших трудів і досвідів. А жінка без релігії є нещаслива і сама і нещастє ширить довкола себе.

Христова Церква може повеличатися тим, що виховала і виховує дальше неперебране число таких святих і великодушних жен і дівиць і дівчаток, що їх слава і на небі і на землі ніколи не згасне. Деякі з них доступили славної назви: рівноапостольських, бо на рівні з апостолами трудилися для поширення св. віри; інші задивували світ своїми мученицькими подвигами; інші мудростію своєю зрівнялися з учителями св. Церкви, а тих, що дівством і християнськими чеснотами сталися християнськими героїнями – їх число самому тільки Богови знане.

Християнство є отже тою силою, котра веде жіноцтво на рівні з мужеським світом до високої і найвисшої святости. Воно є тою силою, котра для жіноцтва отвирає також широке і найширше поле до благородної і видатної праці, милої Богови і найпожиточнійшої для людскости.

Нині жіноцтво працює вже майже у всіх ділянках житя: в ремеслах і фабриках, в школах і урядах, в добродійних товариствах і кружках, у вольних заводах, як лікарки, адвокати, артистки, писательки, а навіть в політиці здобуває собі чим раз то більше голосу і можемо сподіватися, що в короткім часі жінки будуть всюди допущені до соймових виборів на крісла посольські і сенаторські. Праці і заслуги жіноцтва, передовсім законного на місіях в поганських краях, де вони займаються научуванєм катехізму, веденєм шкіл, ліченєм в шпиталях, опікою над молодіжю в приютах і захоронках – є в цілім світі аж надто добре знаною з посвяченя і пожитку.

Треба тільки, щоби християнська жінка у всіх тих працях і місцях, де її Боже Провидінє поставить, поводилася справді християнським духом і християнськими обичаями, а тоді її благодатний вплив може бути неоцінений.

Наше українське жіноцтво є на загал щиро релігійне. Знаком сього є те, що воно перше горнеться скрізь до брацтв церковних і до кождого побожного діла. Наше видавництво і «Місіонар» має між нашим жіноцтвом много-много ревнительок, котрі по змозі своїх сил дуже гарно працюють над поширенєм доброї книжки і кождої доброї справи. В часі війни показалося наше жіноцтво високо патріотичним і спосібним до високих жертв. Всьо то дає надію, що при ліпшій організації, яку дасть Бог, поведе в будучности св. Церква між католицьким своїм народом, жіноцтво наше стане в перші ряди за Бога, за віру, за Церкву і за всі її високі ідеали. Нехай тільки наше жіноцтво стережеся ложних пророків, котрі в шкірі радикалів і соціялістів закрадаються до його душі і під позором новомодної просвіти ширять гасла, ворожі для Христа і Церкви! Нехай буде щиро релігійне а свою релігію нехай стараєся пізнати і високо цінити і для того нехай любить релігійні книжки і їх уважно вичитує, щоби вміти і другим дати відповідь на їх закиди. А понад всьо нехай своє серце виховує на взір Ісусового Пресолодкого Серця і від Нього вчиться тої святої науки, котра веде до Божої мудрости і святости. ■

(автор: редактор о. Платонід Філяс, ЧСВВ, ч.4, 1925)

П'ЯТДЕСЯТ ПРИЧИН ЧИТАТИ БІБЛІЮ

Підготував о. Терентій ДОВГАНЮК,ЧСВВ

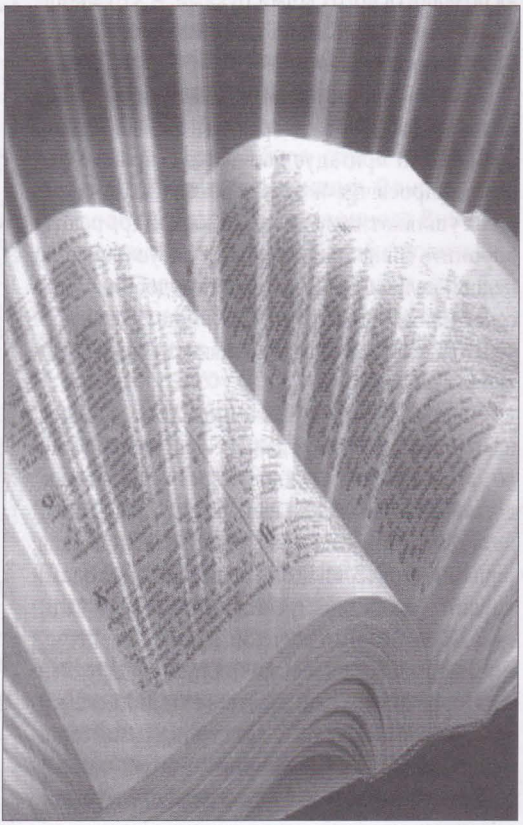

Продовження,
початок в ч. 3 за 2012р.

11. Чому маємо читати Святе Письмо? Оскільки цього прагне Церква, яка поширила його по всьому світу, аби всі могли мати до нього доступ і плідно його вивчати. Як же наполегливо Папи радять читати Біблію! Енцикліки Providentissimus Deus Льва XIII, Pascendi Dominici gregis Пія X, Spiritus Paraclitus Венедикта XV – усі ці документи є незаперечним доказом прагнення Церкви, аби Святе Письмо було читане. Прагне цього Ісус, Бог, Церква – а ми? Ні та й ні! «Трррр» – маленький хлопчик бігає, тримаючи в руці паперовий літачок. Колись, як виросте, стане пілотом, як і його батько. Як хочеш успадкувати вічність – навчайся! Ісус прагне навчити тебе цього, для того Він і прийшов. Не водися з паперовим літачком, таким транспортом нікуди не долетиш. Але навіть якби в тебе був справжній літак, то мусиш навчитися пілотування!

12. Святіший Отець Йоан Павло II: «Святе Письмо подібне до води, що дає бадьорість, і до їжі, якою живиться віруюча людина. Тому я заохочую всіх до якомога ближчих і якомога частіших контактів зі Словом Божим, до відкритості на його дію, на його цілющу і творчу міць. Уміння читати Святе Письмо має основоположне значення для кожного віруючого. Воно є першим кроком на шляху, наступними етапами якого є медитація і потім – молитва у точному значенні цього слова. Саме молитва, натхнена Святим Письмом, є найважливішим шляхом розвитку християнської духовності. Хто здатен присвятити їй час і сили, потім збирає багатий плід. Молімося, аби кожний християнин і кожна людина, яка шукає правду, стала прочанином Святого Письма, вчилася щодня споживати хліб Слова Життя. Доручаємо цю справу Пресвятій Діві, Яка, приймаючи Слово Боже, стала Матір'ю Спасителя (пор Іс.34,16)».

13. Святіший Отець Венедикт XVI: «Не знаючи Біблії, ми вподібнюємося до людини, яка рухається в темряві. Слово Біблії – це світильник, за допомогою якого можна роздивитися дорогу (пор. Пс 119,105)». Папа підкреслив це, кажучи: «Нікому ніколи не можна забувати, що Слово Боже є світильником для наших кроків і світлом на нашому шляху. Ревне читання Святого Письма, супроводжуване молитвою, робить можливою ту інтимну розмову, в якій через читання людина чує Бога, Який говорить, а через молитву відповідає з довірливою відкритістю серця». І ти мусиш тут визнати, ЧИ НАЛЕЖИШ ДО ЦЕРКВИ, а чи до якоїсь секти, яка каже, що не треба вивчати Слово Боже, що достатньо просто ходити до храму. Висловлювання Йоана Павла II і Венедикта XVI повинні мобілізувати тебе до творення біблійних гуртків у твоїй парафії. Принесеш велику радість своєму настоятелю, він буде задоволений, що нарешті хтось відреагував на те, що так часто повторювалося в проповідях… («Маючи очі, не бачимо; маючи вуха, не чуємо».)

14. «Я вражений втратами, що їх зазнають душі, які занедбують читання Святого Письма» (Падре Піо). «Незнання Святого Письма є незнанням Христа» (св.Єронім). Ми молимося: «нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі». Питання звучить так: Яка воля? Як я маю пізнавати волю Бога Отця? Пізнавання волі Божої – це пізнавання Божих Слів, записаних у Святому Письмі. Це систематичне вивчення Біблії. Якщо ти знаєш якийсь інший спосіб пізнавання волі Божої, то дуже прошу – розкажи мені про це! «Церква посилено й особливо нагадує всім вірним, щоб через часте читання Святого Письма набували найвищу цінність – пізнання Ісуса Христа (пор. Флп.3,8)». Це цитата з Катехизму Католицької Церкви (133). Варто заглядати не тільки до Біблії, а й до нього.

15. Багато спільнот і рухів у Католицькій Церкві живляться Біблією. Блаженний Яків Альберіоне казав: «[читаємо Писання], оскільки Бог цього прагне». У самій Біблії знаходимо понад 200 місць, де Бог наказує читати і досліджувати Святе Письмо. Той факт, що Бог зворушив серця гагіографів, аби вони записали Його слова, говорить нам про Його велике прагнення, щоб люди читали Святе Письмо і медитували над ним. Отож спробуймо уявити: хіба Ісус, Який установив таїнство любові, не прагне зараз, щоб люди це таїнство приймали? Це саме можна сказати і про Біблію. Якщо Бог її написав, то це безсумнівно означає, що Він прагне, аби її читали. Якщо цього прагне Бог Отець, Ісус Христос, прагнуть Отці Церкви, а при твоїй парафії немає Біблійного гуртка, то заохочуй сусідів читати Біблію разом. Прочитай: Катехизм Католицької Церкви 897, 900, 904-907, 910-911, 928-934, 940.

16. Церква різноманітними способами випрошує у Бога прощення гріхів. Вона робить це через таїнство Покаяння, через читання Святого Письма, й тому священик, прочитавши Євангеліє, вимовляє: «Словами Євангелія нехай змиються наші провини». Католицька Церква не тільки заохочує пізнавати Святе Письмо, а й уділяє відпусти тим вірним, які читають Святе Письмо. Віруюча людина, яка читає Святе Письмо як духовне читання, з повагою, належною Слову Божому, отримує частковий відпуст. Відпуст буде повний, якщо побожне читання триває щонайменше півгодини (отож ти можеш його отримувати щодня!). Завдяки 30 хвилинам читання Біблії маєш повний відпуст! Нехай це свідчить про те, як сильно Церква зацікавлена в тому, щоб вірні вивчали Слово Боже.

17. Блаженний Отець Йоан Павло II: «Аби справді пізнати, ким є Христос, християни повинні з відновленим запалом повернутися до Біблії: чи то через святу Літургію, виповнену Словом Божим, чи то через побожне читання, чи то через відповідні для цього інституції та іншу допомогу». Заохочую тебе: давай відповімо на цей заклик Святішого Отця і з відновленим запалом повернемося до Біблії! Надаваймо одне одному допомогу в пізнаванні Слова Божого, аби заново народитися зі Святого Духа. «Як дощ і сніг сходить з неба і не повертається туди, але напуває землю, щоб вона родила й ростила та давала насіння тому, хто її обсіває, і хліб тому, хто їсть, отак і Моє слово, що виходить у Мене з уст, не повертається до Мене порожнім, але чинить те, що Я хочу, довершує те, за чим Я його вислав» (Іс.55,10-11).

18. Говорити «я не читаю Біблії, бо деякі не читали, а святими все одно стали» – це слухатися нашіптувань лукавого. Коли Папа на аудієнції сказав: «Вивчайте Слово Боже» – тебе в Римі не було, але це було сказане також і для тебе. Отці Церкви говорять про обов'язковість вивчення Слова Божого. Ти почув ці слова сьогодні. Чому ж кажеш, що «це тебе не стосується»? Бог сьогодні діє не так, як століття тому. Ми всі маємо доступ до Біблії. Сьогодні «Бог з неба поглядає на синів людських, щоб подивитись, чи є розумний, що шукає Бога» (Пс.53,3). То лиш від тебе залежить, яке приймеш рішення: Бог чекає на твоє рішення (пор. Мр.4,14-20; Йо.5,24; Йо.12,48). Не зволікай! Пізнай волю Божу!

19. «За біблійних часів пророків оживляв Святий Дух, а цілий світ перебував у летаргії. Сьогодні світ нуртує життям, а Церкви та вірні займаються нічого не вартими дрібницями» (А. Гешель). Нам є так багато що сказати про Біблію, але ми не готові почути, що Біблія може нам сказати про нас самих. Коли поглинаємо Слово Боже, а наші серця немовби стають нічим у собі, а всім у Бозі, – тоді ми стаємо тими, перед ким відступають слова, поступаючись місцем любові (пор. Йо.1,14). «Бог радше вимагає виконання найдрібнішого обов'язку, визначеного нам, аніж найгарячішого прагнення робити те, до чого ми не покликані» (св.Франциск Салезій). Пізнай же, до чого ти покликаний, – читай Святе Письмо!

20. «Є стільки можливостей і доріг до Бога, скільки людей. Бо Бог має інакшу дорогу для кожної людини. Не Церква має пристосуватися до світу, а світ має допасуватися до Євангелія. Замало вірити в Бога, треба ще вірити Богові. Замало чути про Бога, треба ще Його почути» (кардинал Стефан Вишинський). «Маєш звертати увагу на знаки. Бог визначив на світі для кожного з нас шлях, яким ми маємо йти. Достатньо лиш прочитати, що записане для тебе» (П.Коельйо). Якщо Бог існує, то ми повинні з Ним розмовляти (пор. Лк.11,9). Це дивно, яким чином хтось може бути відданий Христові у неділю, а решту днів тижня бути невидимим християнином?

21. Пора записатися до школи й вивчити мову, важливішу за всі мови світу. Ісус хоче, щоб ми всі розмовляли новою мовою. Ще більше Він хоче, щоб ми пророкували, були Апостолами свідчень про Нього. Він хоче, щоб ми були такі, який Він сам (пор. 1 Пт.1,15-16; 1 Кор.14,5). Як навчав апостол Лука, Святий Дух зійшов на всіх, хто слухав Ісусове вчення. Можна було почути, як вони розмовляють різними мовами (пор. Ді.10,44-46). Але перш, ніж говорити новою мовою, потрібно хотіти слухати, що сказав Ісус, пізнати Його слова (пор. Ді.2,4; 20,32). «Слова Писання сповнені Святого Духа» (св.Іларіон). ■

Далі буде

АНСЕЛЬМ ГРЮН ЗАЛИШИВСЯ У ЛЬВОВІ

Марія ГОРОДЕЧНА

Ансельм Грюн залишився у Львові. І не тому, що відомий духівник, німецький монах-венедиктинець Ансельм Грюн побачив засніжений Львів теплим і привітним. І не тому, що перебуваючи у нашому місті з триденним візитом, захотів дати відповідь усім бажаючим, які не отримали її через регламентований час. Адже послухати відомого психоаналітика, християнського письменника, духовного провідника, реколектанта мала можливість не тільки громадськість міста, а й спрагла до знань молодь. Можливість пізнати себе через пізнання ближнього Ансельм Грюн залишив у книгах, вісім з яких видало видавництво «Місіонер». Тож продовжити зустріч із Ансельмом допоможуть написані ним праці.

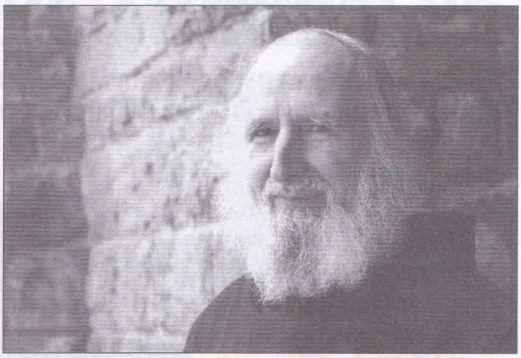

■ Ансельм ГРЮН.

Високий гість, автор 386 виданих книг, який щорічно організовує понад 200 лекцій та семінарів, на участь у яких проводиться попередній запис за два роки заздалегідь, став для нас ближчим, як добрий приятель. Він мав зустрічі із громадою міста та молоддю, а також взяв участь у конференції для богопосвячених осіб у Львівській духовній семінарії Святого Духа, де виступив із доповіддю на тему: «Як ми бачимо ідентичність богопосвяченої особи у сучасних реаліях?» Бути радіснішими, добрішими і милосерднішими побажав Україні та українцям Ансельм Грюн.

Кульмінацією візиту стала архиєрейська Служба Божа. Осяяна, вимолена, у величі торжества Слова із радісними піснеспівами та щирими побажаннями «Многая літа!» постала перед нами Церква. Урочисту Літургію у храмі святого священномученика Йосафата у Львові відслужив архиєпископ і митрополит Львівський преосвященний Ігор Возьняк. У проповіді Ансельм Грюн закликав відкрити у собі дар милосердя. Його батьківське напоумлення бути милосердними не тільки до тіла ближнього, але передусім – до душі, та не засуджувати ближніх, навіть ув'язнених, допомагає кожному.

Щира вдячність видавництву «Місіонер» за можливість познайомитися із книгами унікального письменника отця Ансельма Грюна задовго до його приїзду: «Молитва – це зустріч», «Реколекції на щодень», «Різдво», «Хрест», «Пасхальна радість», «Святе – наш оберіг», «Віра християн», «Доторкнись. Молитви для молоді» вчать нас любові. Як пише автор у книзі «Молитва – це зустріч» «Нам тільки здається, що ми можемо приховати від ближнього негативні думки про нього й важливо лиш гідно та чемно повестися з ним при зустрічі. Насправді, наш ближній добре відчуває, які почуття ми випромінюємо. Але молитва це змінює. Молитва як зустріч у новому народженні людини вічним Отцем… Коли ми молимося за людей, вони відчувають в душі прийняття та поєднання з нами!.. Молитва руйнує мури між людьми,…звільняє нас від кайданів, які перешкоджають зустрітися з іншими» – так молитва творить зустріч. ■

«КАМЕРТОН ШАШКЕВИЧА» ЯК ІСПИТ НА ДУХОВНІСТЬ

До 200-ліття з дня народження Маркіяна Шашкевича
З презентації книги Романа Лубківського

Галина МЕЛЬНИК

З березня у Львівському національному університеті ім. Івана Франка відбулась презентація книги відомого поета і перекладача, громадського і політичного діяча, лауреата Національної премії України імені Тараса Шевченка, одного з провідних дослідників життя і діяльності непересічного українця, правдивого інтелігента за суттю та, найперше, священнослужителя, отця Маркіяна Шашкевича – Романа Лубківського з уже визначальною назвою «Камертон Шашкевича».

Професорський і викладацький склад університету разом із ректором Іваном Вакарчуком, священнослужителі, письменники, сучасні знавці та пошановувачі таланту великого Сина своєї України того дня радо вітали автора. У виступах генерального директора ВВП «Місіонер» о. Климентія Стасіва, ЧСВВ (видавець книги); професора Дрогобицького університету ім. Івана Франка Михайла Шалати; голови Шашкевичівської комісії, кандидата історичних наук Феодосія Стеблія; письменника Левка Різника; члена-кореспондента НАН України, професора філологічного факультету Львівського національного університету ім. Івана Франка Миколи Ільницького; професора кафедри теорії літератури Михайла Гнатюка; кандидата філологічних наук Богдана Тихоліза; директора музею «Русалки Дністрової» Галини Корнєєвої йшлося як про значимість постаті отця Маркіяна Шашкевича, Будителя Галичини та всієї України, так і про потужний вклад Романа Лубківського у збереження і прославу імені сподвижника України.

Книга, присвячена 200-літтю з дня народження М. Шашкевича, побачила світ якраз у ювілейному, 2011 році, і ще до презентації заслужено посіла своє місце серед книг-переможців на минулорічному конкурсі «Найкраща книга XVIII Форуму видавців», отримавши персональну відзнаку голови журі Мар'яна Лозинського.

– Русь-Україна, козаки, свобода, «Ти не неволі син», – оті ключові слова Маркіяна Шашкевича, як і наскрізна лінія у його житті і творчості про те, коли людина не вірить у Віщу силу (мається на увазі і Україну), вона буде розвіяна степами, є актуальними і сьогодні. Ось так підсумував презентацію своєї книги Роман Лубківський. І значно сильніше: «Шашкевич мусить бути серед нас. Він нам політично необхідний саме зараз». ■

ПРИЙМАЙМО ОДИН ОДНОГО, ЯК ХРИСТОС ПРИЙМАЄ НАС

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Господь Бог провадить кожну людину до Його пізнання різними дорогами. Провидіння Боже не завжди нам зрозуміле, бо різноманітні терпіння сприймаємо не як волю Божу, а як щось несумісне з нашими бажаннями.

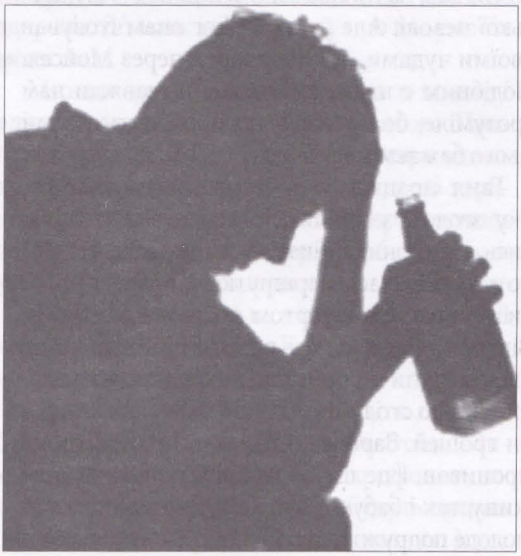

Не думаймо, що Бог відкривався згідно Святого Письма тільки Авраамові, Мойсею, пророкам і святим тут на землі. Господь Бог дає себе пізнати кожній людині особливим способом і стукає до її серця, чекаючи, коли воно відкриється, щоб у ньому замешкати, бо Ісус Христос прийшов на цей світ, щоб кожного спасти. Ось і ця коротка розповідь нехай допоможе нам краще зрозуміти Боже милосердя до людей, які низько впали у своєму житті, але й до них Він добрий і виявляє неабияку свою любов інколи через інших людей, які є ближніми упавшим.

Одного разу, підійшовши до гурту жінок, старенька бабуся Кузьмінчиха не могла нахвалитися своєю внучкою.

– Наша Ганя дуже добра дитина, бо я її з самого дитинства виховую. А тепер познайомилась із таким добрим хлопчиною, що не кажіть: у всьому розуміється і все знає, що кому сказати. Та тільки нам отець Михайло не хоче шлюбу давати, бо каже, що мало часу пройшло, як вони дружать між собою.

– Підійдіть з ними разом до отця, то може вас послухає, – говорила сусідка до бабусі.

Наступного дня після Служби Божої бабуся таки підійшла до священика. Як не старався парох пояснити їй, що не потрібно зі шлюбом спішити, бо це важлива справа, та вона обстоювала свою думку.

– Я не хочу, щоб вони жили гріховним життям. Вони дуже люблять одне одного і мені здається, що це буде гарна сім'я. До початку посту більше як місяць, тому часу залишається мало.

– Молоді повинні пройти катехизацію, – говорив, сумніваючись, отець.

– На науку вони можуть навіть сьогодні прийти, тільки не відмовляйте, я вас дуже прошу, отче! Рано чи пізно, а шлюб потрібно взяти, бо без Бога не можна жити. Я це добре знаю. До речі, хлопець для Ганнусі підходить і тепер тільки від Вас залежить, щоб Ви їх благословили.

Весілля відбулось перед самим різдвяним постом. Не було воно таким гучним. Родичі, близькі, сусіди, друзі поздоровили молодих і розійшлись.

Тепер для Віктора і Гані стелилась спільна дорога життя, яка для кожного подружжя має свої особливості.

Провидіння Боже іноді проводить нас незрозумілими стежками. Деколи від великого щастя розчаровуємось цим життям і нарікаємо, як нарікали ізраїльтяни, йдучи пустелями до Синаю, на Мойсея, який вивів їх із єгипетської неволі. Але й там їх Бог опам'ятовував своїми чудами, які Він творив через Мойсея. Подібним є наше життя, яке не завжди нам зрозуміле, бо не так воно проходить, як ми цього бажаємо.

Ганя працювала у сільській амбулаторії, яку згодом закрили. Довелось влаштовуватись в районній лікарні санітаркою. На роботу добиралась маршруткою, а вже з роботи всяким транспортом доїжджала додому. Віктор залишився без роботи і завжди чекав якоїсь групи чи бригади, щоб поїхати на деякий час до столичного міста підзаробити трохи грошей. Зароблені важкою працею гроші пропивав, і це ще більше дратувало як дружину, так і бабусю, яка постійно молилась за молоде подружжя.

Ще року не минуло, як народила Ганна дитину, яку при хрещенні назвали Наталкою. Віктор часто просив у дружини грошей, мотивуючи тим, що йому необхідно купити щось з одягу. Ганна, отримавши декретні гроші за народження дитини, заховала їх, знаючи, що чоловік може їх швидко розтратити.

– Вікторе, скільки можна мене отак обдурювати. Невже ж не розумієш, що гроші нам ці дали не на горілку. Тепер важкі часи, а ти собі позволяєш…

– Останній раз тебе прошу. Ось скоро піду на роботу, то всі зароблені гроші тобі поверну. Невже ж ти мені не віриш? – відповідав запопадливо Віктор.

Бабуся хотіла йти жалітись до свого пароха о. Михайла, але тепер вона соромилась говорити йому про Віктора, якого так хвалила перед весіллям. Адже ж, на її думку, Віктор не ощасливив їх, а навпаки приніс нове горе в їхню сім'ю. Про все, що відбувалося дома, бабуся мовчала, випрошуючи через молитву Божих ласк для Ганни і дитини, а для Віктора, як вона говорила, опам'ятання і навернення до нормального сімейного життя.

Віктор часто не приходив додому і погрожував дружині, що залишить її. І тут знову вмішувалась бабуся:

– Та ви шлюб у церкві взяли, присягали перед Богом вірність між собою, хіба можна таке витворяти?

– Говоріть до своєї Ганнусі, а в мене своя голова, – відповідав зі злобою Віктор.

– Ганя залишилася сиротою з малих років і я її виховувала, як могла. Надіялась на тебе, а тепер ось воно що… Схаменися! – дорікала бабуся.

Через декілька днів Ганна заглянула до грошей, які отримала за народжену дитину, та за ними і слід простиг. Віктора не було дома. Нічого не кажучи своїй бабусі, вона з пересердя поїхала в районний відділ міліції і про все заявила. І як не дивно, Віктор з іншими хлопцями знаходився в міліції. Його привели за хуліганські вчинки в ресторані, де напередодні була бійка.

– Тепер все зрозуміло, – говорив черговий міліціонер. – Зачекайте хвилинку, ми все з'ясуємо.

Віктор зустрів Ганну грубою лайкою:

– Ага, це ти винна в усьому, то на мене більше не розраховуй. З тобою жити не хочу і не приставай до мене. Зрозуміла… Все скінчилось.

– Бійся Бога, схаменися! У нас дитиночка, а ти таке витворяєш… Де ж твоя совість? – витираючи сльози, хотіла Ганна переконати свого чоловіка в неправоті його вчинків. Від Ганни в міліції вимагали свідчення. Описавши все, що вона говорила, її відпустили. Ганна пішла додому. Йдучи дорогою, молилася зі сльозами на очах:

– Боже, дай мені сили витривати, не дай мені пропасти. Моя мати не зазнала доброї долі, і мені видно не судилось зазнати хоч якогось людського щастя. Тож, якщо ми в

чомусь провинились, то хоч на мою дитину зійшли благословення. За що дитиночку невинну обкрадає рідний батько? Що я їй скажу, коли Наталочка підросте? Не опускай мене, Господи, тільки на Тебе вся надія.

Вона залилася сльозами, яких ніхто не бачив. Вони текли горохом по лиці і падали на стежинку, якою йшла додому. І коли вже виплакалася, глянула на синє небо, згадала про Матір Божу і звернулась щирим серцем до Неї:

– Мати Божа, допоможи мені! Тільки на Тебе, Заступнице, всю надію покладаю. Порятуй мене!

Притиснула медалик до своїх грудей і на душі їй немов би полегшало. Додому вирішила Ганна йти пішки, щоб заодно молитись Богові. Дві години в дорозі, як ніколи, минули так швидко, що увійшовши до хати, не відчувала ні втоми, ні неспокою. Найперше грудьми нагодувала дитину і все розказала бабусі, яка тут же її заспокоювала.

– Дитя, як той ангел, нічого не знає. А може то наш такий рід, бабусю, – поцілувавши свою Наталочку, Ганна поклала дитя в колиску.

– Ні, ні! Не треба гнівити Бога, краще помолимось, – відповідала бабуся, тримаючи в руках вервицю.

Віктор додому не повернувся. Відбувся суд, на якому він одержав два роки позбавлення волі за хуліганські дії в ресторані. Ганна, незважаючи на труднощі з доглядом своєї Наталки, не покидала роботи у лікарні. Добра бабуся з ранку до вечора залишалася з дитиною. Одного разу бабуся звернулася до пароха:

– Дорогий отче, правду ви колись говорили, що не потрібно спішити зі шлюбом. Та мабуть знаєте, що наш Віктор накоїв. Не буде життя спільного в них. На все Божа воля. Я б ось що Вас просила. Чи не можна щось зробити, щоб Ганнуся взяла шлюб, як їй хтось попадеться?

– У нашій церкві немає розлучень. Про неправосильність того подружжя не може бути й мови. Ваша Ганя нехай молиться і виховує свою донечку по-християнськи, а ви допомагайте їй настільки, наскільки Бог дає вам здоров'я. Я також пам'ятатиму про вас у своїх молитвах.

Минали роки. Наталка ходила в школу і влітку готувалась до першого святого Причастя. Катехизацію проводили сестри-монахині. Вона кожного разу приходила до церкви, і все що говорили сестри, прийшовши додому, переповідала матері й бабусі. Бабуся уважно слухала, промовляючи:

– А нас цього ніхто не вчив. Тоді були інші часи, і забороняли Слово Боже, а тепер як гарно це все навчають.

Під час Служби Божої, коли діти повинні були приймати Святе Причастя, отець Михайло до кожного підходив з мікрофоном, запитуючи, в якому намірі вони будуть причащатися Тілом і Кров'ю Господа нашого Ісуса Христа. Коли він підійшов до Наталки, вона тут же відповіла:

– Щоб батько повернувся додому.

– Дуже добре! – похвалив її духовний отець.

Всі, хто почули прохання тендітної дівчинки, звернули на неї увагу, бо навіть погляд її очей виражав це прохання. Біля дітей стояли також їхні батьки, тому таке бажання було всім зрозумілим.

Минав рік за роком. Наталка успішно закінчувала середню школу. Минуло декілька років, як померла бабуся і в хаті залишилися тільки Ганна з Наталкою, ніколи не забуваючи про Бога. Вони завжди разом молились за своїх померлих батьків, родичів, а також за Віктора.

Після закінчення середньої школи Наталка поступила у Вінницький медичний коледж. Одного разу вона сказала матері:

– Якщо Бог дасть, я буду також працювати у лікарні. Мені подобається допомагати

хворим, лікувати їх, давати їм добру пораду, але чи я це зумію, – та згадала свою бабусю, що лежала паралізована після інсульту. – Ох, скільки потрібно зусиль, щоб допомагати таким, як була наша бабуся.

– Бути лікарем – це покликання від Бога, тому молись, щоб твоє покликання було благословенне, – говорила мати своїй доньці.

Після закінчення медичного коледжу Наталку, як найкращу учениці, прийняли на роботу до обласної лікарні. Працею вона була дуже задоволена, а на вихідні завжди приїжджала до матері, щоб допомагати її у повсякденній домашній праці. Перебуваючи у Вінниці, Наталка, як тільки мала можливість, відвідувала Божий храм і під час богослужінь сповідалась і приймала Святе Причастя. Тут вона познайомилась із молоддю. Своїй матері завжди про все розказувала, а мати була рада успіхам своєї дочки.

Одного разу Наталка жалілась матері:

– Мене перевели з кардіологічного відділу у неврологічний. Там дуже важко, особливо у палатах, де перебувають хворі, залежні від алкоголю. Вони постійно лаються, проклинають, кожен день чую безсоромні слова і ніякої вдячності. Я навіть побоююсь, щоб на мене це не вплинуло. Коли приходжу додому, то мені нічого не хочеться. Завідуюча відділом мене завжди заспокоює і говорить, щоб я була терпеливою.

Ганна послухала і висловила свою думку:

– Тепер з роботою важко. Можливо, це Бог дає тобі такі випробування. Набирайся мудрості перебороти себе. Усім важко. Співпрацюй з лікарями, а я буду за тебе завжди молитись. Тільки не кидай роботи, прошу тебе.

Одного разу Наталка звернулась до завідуючої відділом після інциденту з хворим:

– Я більше не можу працювати, тут мені не під силу. Боюсь, щоб щось не сталось зі мною.

Завідуюча була достатньо віруючою людиною і спокійно відповідала до своєї робітниці:

– Не бійся! Я тобі дам ще помічницю. А лікувати їх потрібно. Бо на даний час це найбільше нещастя для нашого народу. Щастя наше – рятувати нещасних. Якщо ти за рік врятуєш хоч одного алкоголіка, то твоя праця буде недаремною. Нам здається, що це люди які опустились на саме дно і їм ніщо не поможе. Більшість із них, як ти знаєш, це люди самотні, покинуті, від яких відцурались близькі, родичі, сусіди і навіть діти. Їх залишили через алкоголь жінки, а їм потрібна людська ласка. Мені подобається твоє відношення до них і я задоволена твоєю працею. Молись Богові і всю надію покладай на Нього.

Це було під час Великого Посту. «Швидка допомога» привезла чоловіка, який лежав на узбіччі дороги. Був невеликий приморозок. Хворий був у стані алкогольного сп'яніння. Лікарі швидкої допомоги передали його до неврологічного відділу. Коли його положили на ліжко, медсестра обстежила, чи немає обморожень рук і ніг. Над ранок, пробудившись, він почав кричати:

– Де я! Що це, міліція? Відкрийте!

– Куди ви підете, двері закриті. Знову впадете і замерзнете. Ось скоро ранок настане, тоді вже… – відповідала сестра, коли він гримав в двері.

Вранці на зміну прийшла Наталка. Переодягнувшись, приступила до своєї праці. Вона підійшла до завідуючої, розказавши про хворого, якого привезла «Швидка».

– Якщо не має документів і прийде до себе, то після сніданку нехай іде додому. Але ти запиши його в приймальну книгу, – говорила завідуюча Наталці.

Коли Наталка з книгою увійшла до палати, хворий спав твердим сном. Насилу розбудивши його, вона стала розпитувати:

– Ваше прізвище, рік народження, місце проживання, місце праці?

Та найбільше дівчину здивувало прізвище та ім'я пацієнта, яке співпало з її прізвищем та ім'ям її батька.

– Скажіть будь ласка, ви одружені, чи були одружені?

Хворий мовчав, немов би щось зачепило за живе. Поглянувши на медсестру, почав розповідати:

– О, в мене була дуже добра дружина, народилась дівчинка. Це вже давно було, більше, як двадцять років. Але я…– помовчавши, продовжував, – я… я забрав останні гроші, декретні, пропив їх та ще й побився в ресторані. Тюрма… І я вже більше до неї не повертався. Моя жінка була сиротою. В неї була бабуся. Вони були побожні, а я ось такий, як бачите. Після тюрми жив то з одною, то з другою. І всі мене проганяли як бездомного пса. Кому я такий потрібний. Бомжів ніхто не любить. Слава Богу, зима минула, а влітку якось легше буде.

Наталка вибігла з журналом з палати в ординаторську і дала волю своїм сльозам.

– Боже, та це мій батько! До чого він докотився! Матінко Божа, порятуй і його, нещасного!

Через хвилину увійшла завідуюча і Наталка попросила в неї, щоб залишити хворого на лікування, на що вона тут же погодилась. Віктора перевели в іншу палату і приписали йому курс лікування. Найбільшу увагу йому приділяла Наталка. Щодня приносила з дому щось із харчів, і навіть ліки купила імпортні, витративши всю свою зарплату. З кожним днем йому ставало легше. Наталка завжди вела з ним розмови, про все розпитувала, гладила по голові, поцілувавши йшла додому зі зміни.

Прийшов час, коли Віктора потрібно було виписувати з лікарні. Він розплакався.

– Куди я піду? Знову почнеться те саме. В мене нікого немає, а тут я як вдома.

Довго Наталка вмовляла завідуючу залишити Віктора ще на два тижні, а сама на вихідні поїхала на село до матері.

– Мамо, в мене в палаті батько лежить. Боже, який він нещасний. Його підібрала

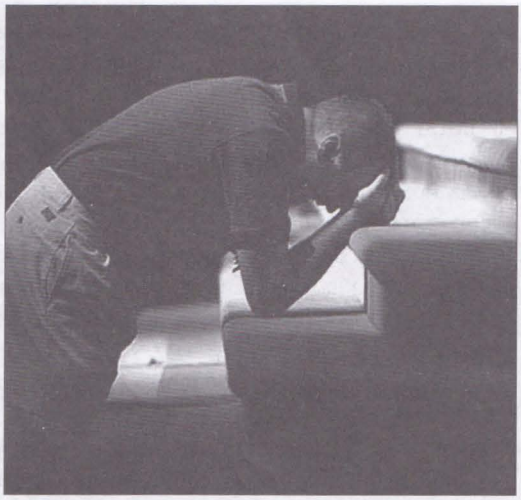

«швидка», а тепер йому вже набагато легше. І коли ми хотіли його виписати, то він розплакався, як мала дитина. Він все розказав мені і дуже кається за свої проступки, особливо за гроші, які так безсовісно брав з дому, за те, що покинув нас. Може його забрати додому, бо він не має де подітися, а йому вже п'ятдесят п'ять років.

– Дитино, нащо нам знову клопотів. Ти ж готуєшся до заміжжя. В тебе робота і життя складається по-Божому. А тут все може змінитись. Ні, ні, не треба нам його. Люди тільки будуть з нас сміятися, а він знову почне пити. Прожили ми двадцять років без нього, то й тепер він нам не потрібний.

– Мамо, а що Господь скаже нам? Адже ж, шануй батька і матір – це Божа заповідь.

– Доню, пам'ятай: одне написане в книзі, а друге – це наше життя, яке іноді зовсім не так проходить.

– Мамо, але там сказано, що хто шанує батька свого і матір свою, тому добре буде і довго буде жити. Це Божі слова і я хочу щоб вам і мені було добре.

Ганна задумалась і через хвилину спокійно пояснювала:

– Я піду до нашого отця Михайла і з ним пораджусь.

Для Віктора було великим здивуванням, коли Наталка везла його з Вінниці поїздом додому. І тільки, коли він на станції виходив з потягу, почав здогадуватись, куди вони йдуть. Перед тим Наталка на гуманітарці купила йому пристойний одяг, взуття і він виглядав, як всі інші люди.

На самий Великдень церква була повністю заповнена людьми, Ганна, не зважаючи на важливість богослужіння, приступила до пароха і промовила:

– Дуже Вас прошу, посповідайте мого чоловіка. Він сповідався ще тоді, коли ми брали шлюб у вас. А сповіді він сам захотів.

Після Служби Божої надворі ще святили пасочки. Віктор сьогодні, як ніколи, був щасливий. Йому було легко на душі. Він знову разом зі своєю дружиною і дочкою повертався до свого обійстя. Нажаль, разом з ними не було їхньої доброї бабусі. Вдома Віктор запевнив Ганну і Наталку, що з Божою допомогою не буде більше вживати алкоголю і другим духовним домом стане церква. Адже ж Христос і за нього терпів, страждав і помер на хресті, і воскрес для спасіння його душі.

Найбільше ця подія здивувала завідуючу відділом у лікарні, Галину Василівну. Вона схвалила цей вчинок і сказала до Наталії:

– Ти мужня дівчина. Найскладніше в нашому житті зрозуміти хрест, тобто терпіння, близьких нам людей. В даному випадку було легшим відкинути свого батька і позбавитись тягаря чужого хреста, але записано у Святому Письмі: «Носіть тягарі один одного». Ти своєю мудрістю вибрала важчий варіант і показала добрий приклад для інших. Крім цього, скоро будеш виходити заміж. Нехай тобі щастить, бо попереду в тебе ще багато благородної праці. У тобі я не помилилась. Бо «ми, сильні, мусимо нести немочі хворих, а не самим собі догоджати». (Рм.15,1).

о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Спас воскрес! Радіймо, люди, –
З нами Богочоловік.
Хоч гріхи пробили груди,
Смертю смерть здолав навік.

А Голгота сяє в сонці,
Тут безсила вража злість,
З неба сходять Охоронці,
Возвіщають дивну вість.

Спас воскрес – воскресли люди,
Злоба Правду не вкраде.
З Богом разом в мирі будем,
Спас назустріч вірним йде.

КВІТНА НЕДІЛЯ

На свято Пасхи у Єрусалим
Вели прочан натомлені дороги...
Ще миром віддихали Божі ноги –
Ступав Ісус і учні разом з Ним.

А в пам'яті зринав гостинний дім,
Марія, Марта, і пахуча ваза,
і щирий друг Його – воскреслий Лазар:
В Витанії Учитель був своїм.

З Ісусом йшов схвильований народ...
Вже показалася гора Оливна,
А ось і місто, і святиня дивна –
У ній же Найсвятіший Саваот.

Приведено для Господа осля,
Й нащі – на землю, вигуки: «Осанна!»
Та в Серці Божому відкрилась рана –
Заплакав Він... Заплаче ще земля.

Ісусе Христе, Ти – безсмертний Цар,
Для Тебе, Спасе наш, Неділя Квітна,
Святочна пісня і душа привітна, –
Все це для Тебе, як найвищий дар.

БЛАГОВІЩЕННЯ

Спішиться посланець Господній
В малий, забутий Назарет.
Та на землі такій холодній
Кому відкриє він секрет?
Кому несе спасенні вісті?
Хто стане Матір'ю Христа?
Це Богом вибрана Невіста,
Марія, Діва Пресвята

О, Гавриїле благородний,
Живеш в Господніх небесах,
Та здивувався ти сьогодні,
Що в світі є така краса.
Кому приніс ти з неба вісті?
Хто стане Матір'ю Христа?
Це Богом вибрана Невіста,
Марія, Діва Пресвята.

Тож веселіться, земнородні,
Серця хай б'ються рівно в такт:
Вернувся посланець Господній,
Приніс Марійське слово «Так!»
Хай знає світ про славні вісті,
Хто стане Матір'ю Христа, –
Це Богом вибрана Невіста, –
Марія, Діва Пресвята.

ПЛАЩАНИЦЯ

Йосиф жертвує гробницю –
Що за дивна доброта! –
Ще й купує плащаницю
Для Спасителя Христа.
Має дозвіл від Пилата,
Бо це діло непросте,
Щоб до ночі поховати
Боже тіло пресвяте.
Ось несе пахуче миро
Тайний учень Никодим,
Любить він Ісуса щиро, –
Це вже друга стріча з Ним.
У сльозах Пречиста Мати,
У пекучій самоті...
Свого Сина поховати –
Це найважчий біль в житті.
Хто надгробний камінь зрушить?
Світ зробив усе, що міг:
Опечатав темні душі
Давній ворог – темний гріх.
Посилає ще й сторожу
Вже на програну війну,
Бо в неділю сила Божа
Збудить Господа зі сну.
Плащаниця – як прозріння –
Осяває нам літа.
Буде й наше воскресіння,
Як і Господа Христа.

КРОСВОРД «ВЕЛИКОДНІЙ»

Три крапки замініть словом зі Святого Письма, віршів, пісень, молитов

Підготувала Леся ШТИКАЛО

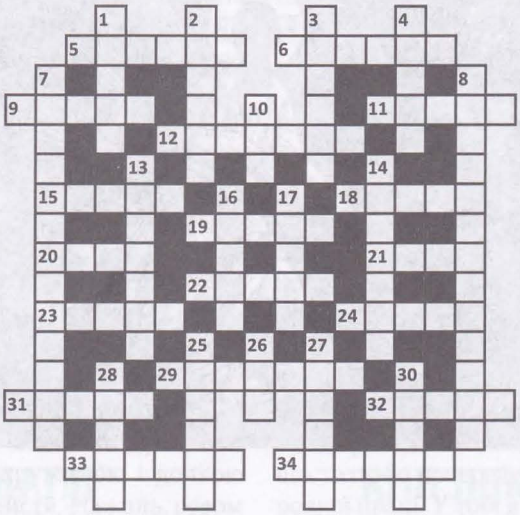

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 5. Піснеспіви, в яких стисло викладено опис церковного свята або найважливіші моменти діянь прославлюваного святого. 6. Ті, що йшли попереду, і ті, що слідували ззаду, викликували: «…!» 9. Хай не тривожиться … ваше, і не страхається! 11. А… сказав до нього: «Навіть коли й усі спокусяться, – та не я!» 12. Йосиф узяв тіло, загорнув його в чисте … й поклав у своїй новій гробниці, що її висік у скелі. 15. Він спитав їх: «Чий це … і напис?» Відповідають йому: «Кесарів.» 18. Ягіл, ягілочка, Ягілова … . Устала ранесенько. Вмилася білесенько. Голівоньку чесала. (гаївка «Ягілочка»). 19. І забрали вони Ісуса; і, несучи для себе хрест, вийшов він на місце, зване …, а по-єврейськи Голгота, де його і розіп'яли. 20. О Симоне, Симоне! Ось сатана наставав, щоб просіяти вас, як пшеницю, та я молився за тебе, щоб … твоя не послабла, а ти колись, навернувшись, утверджуй своїх братів. 21. А надійшов і Никодим, який раніше приходив уночі до нього, та й приніс мішанину з смирни та …, мірок зо сто. 22. Першого дня тижня … Магдалина прийшла до гробниці ранесенько, як ще не розвиднілось, аж бачить – камінь відкочено від гробниці. 23. Вас всіх чекає світле воскресіння, що змінить біль на … без кінця, ви всі, що разом із Христом страждали, приймете радість вічного життя (з вірша с. Серафими Сало, ЧСВВ «Воскресіння»). 24. І відповів Ісус: «Ти кажеш, що я цар. Я на те уродився і прийшов у світ на те, щоб свідчити істину. Кожен, хто від істини, слухає … мій». 29. Був же тоді визначний в'язень, що звався … . 31. …спитав його: «Ти – цар юдейський?» Він же у відповідь мовить йому: «Ти кажеш». 32. Пилат же звелів написати … і на хресті його помістити. Написано було: «Ісус Назарянин Цар Юдейський». 33. Пройшовши трохи далі, він припав до землі й почав молитися, щоб, якщо можливо, минула його ця … . 34. Днями Ісус навчав у храмі, а ночами виходив і перебував на горі, званій … .

ВЕРТИКАЛЬНО: 1. Рано-вранці, першого дня тижня, прийшли вони до гробу, як сходило …, та й говорили між собою: «Хто нам відвалить камінь від входу до гробу?». 2. Тоді Симон Петро, який мав меч при собі, добув його і, вдаривши первосвященикового слугу, відрубав йому праве вухо. … звали того слугу. 3. Освяти їх у твоїй істині: слово твоє – … . 4. Ти теж воскресла, Київська Державо, і Церква воскресає величаво – Надгробний камінь … відвалив (з вірша «Великдень світлий» о. Василя Мендруня, ЧСВВ). 7. І спитав … Ісуса про його учнів і про його навчання. 8. Йосиф …, поважний радник, що й сам очікував Божого Царства, прибув і, сміливо ввійшовши до Пилата, попросив тіло Ісуса. 10. Невіруючому ж учневі показав ти свої руки та пречистий бік, а він увірував і закликав до тебе: Господь і … мій! Слава тобі! 13. Побачила його одна слугиня, як він сидів біля … і, приглянувшись до нього пильно, каже: «І цей з ним був!» 14. Воскрес Христос, – і не стало в гробах ні одного мертвого, бо Христос устав із мертвих і … воскресіння настав спочилим. Йому слава і влада на віки вічні. 16. Ті ж закричали: «Геть! Геть! Розіпни його!» А Пилат їм: «Маю я вашого царя розіп'ясти?» І відповіли первосвященики: «Нема в нас царя, тільки …!» 17. Пахучим миром змащена гробниця. … встав – лишилась плащаниця і скроплений святою Кров'ю хрест (з вірша «Звершилося» о. Василя Мендруня, ЧСВВ). 25. І ось великий зчинився землетрус, – ангел бо Господній зійшов із неба, приступив, відкотив … і сів на ньому. 26. Жени до гроба ввійшли, де лежав безсмертний …, Його в гробі не найшли, тільки ризи і судар. 28. Чи дозволяє наш … засуджувати чоловіка, не вислухавши його спершу та й не довідавшися, що він робить? 30. І він сказав їм: «Вам дана … Божого Царства; для тих же, що осторонь, усе стається притчами, щоб вони дивлячись, не бачили, слухаючи, не зрозуміли, щоб, бува, не навернулись, і щоб їм не простилось».

Відповіді на кросворд «ВИХІД», опублікований у числі за березень 2012 року:

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 3.Постанова. 6.«Поклик». 7.Акація. 11.Ханаан. 12.Стебло. 13.Громовиця. 16.Золото. 17.Спомин. 20.Письмо. 21.«Палиця». 22.Жертовник.
ВЕРТИКАЛЬНО: 1.Яспис. 2.Дошка. 4.Доказ. 5.Вітер. 8.Дарунок. 9.Чоловік. 10.Власник. 14.Хорив. 15.Сонце. 18.Хмара. 19.«Манго».

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР»

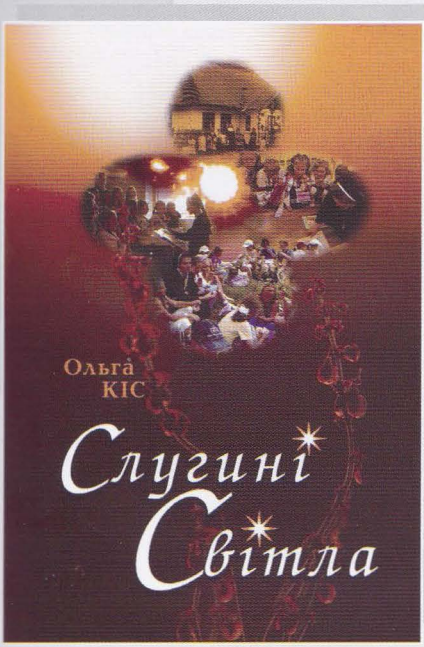

Ольга Кіс

СЛУГИНІ СВІТЛА

В основу написання книжки «Слугині Світла» лягли скарби життя монахинь Згромадження ССНДМ провінції Співстраждання Матері Божої в Україні, покладені на вівтар служіння Богові. Це зустрічі з десятьма непересічними особистостями. Жодні архівні витяги, спомини не дають такого неймовірного відчуття людської сутності як особиста бесіда, вимовність очей, ледь вловимі порухи душі. Тому втрата історій людських душ не менша за втрату письмових джерел. Мати змогу торкнутися святого життя сестер служебниць, які повсякчас свідчили про Світло, служили Йому та своєму народові, є великою ласкою для кожного: і для юнки, яка відважніше вслухатиметься в голос свого серця, і для людини зі світу, що, з останніх сил борсаючись з тривогою та зневірою, одного разу стане на боці Любові та служіння, як вони, і дістане в нагороду – Божий мир у душі.

ISBN 978-966-658-257-0, 252 с.,
145 х 215 мм., тверда опр.

с. Серафима Сало, ЧСВВ.

ПРОВІНЦІЯ ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ СЕСТЕР ЧИНУ СВЯТОГО ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО. НАРИСИ З ІСТОРІЇ.

Книга розповідає про становлення і розвиток монастирів сестер василіянок в довоєнний період та їх закриття в часі репресій УГКЦ, ув'язнення і заслання сестер у тюрми і табори, життя та служіння у підпіллі. Автор на основі історіографічної спадщини, доступних документальних джерел і зібраних свідчень яскраво висвітлила життя і виховну працю сестер василіянок. Книга є цінна тим, що автор сама пережила часи підпілля і репресій та багато подій описує як очевидець і член спільноти сестер. Праця може стати джерельною базою для подальшого вивчення історії жіночого монашества в Україні.

ISBN 978-966-658-260-0, 500 с.
170х240 мм. м'яка обкл.

З ПИТАНЬ ПРИДБАННЯ ЛІТЕРАТУРИ

звертатися за адресою:
вул. Б. Хмельницького, 40
м. Львів, 79019,

тел.: 0952602157, (032) 272-90-80
shop@missioner.com.ua
http: www.missioner.com.ua

Святий Миколай запрошує до Крехова на щорічний відпуст

19-20 травня 2012

ПРОГРАМА СВЯТКУВАНЬ:

19 травня

13:00 процесійний похід до джерела (освячення води)
16:00 хресна дорога
20:00 Велика вечірня з литією (відпустова площа), процесійне винесення Чудотворної ікони св. Миколая
22:00 св. Літургія (відпустова площа)

20 травня

00:00 нічне чування для молоді на відпустовій площі, провадять брати Василіяни
нічне чування у храмі Преображення Господнього
- акафіст до св. Миколая
- вервиця з розважаннями
- канон св. Миколая

08:00 Утреня (відпустова площа)
молебень до св. Миколая
11:00 Архиєрейська свята Літургія